

МІГРАЦІЯ

30.11.2016 р.
Газету нагороджено
ПОЧЕСНОЮ ГРАМОТОЮ
Кабінету Міністрів України

Видається за інформаційної підтримки Державної міграційної служби України та за сприяння благодійного фонду допомоги біженцям та переселенцям «Співчуття»

Видання започатковане в лютому 2003 року

№ (08) 243, серпень 2022

Передплатний індекс 89611

24 СЕРПНЯ – ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ!

З ПРИВІТАННЯ ПРЕЗИДЕНТА ВОЛОДИМИРА ЗЕЛЕНСЬКОГО З НАГОДИ ДНЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

Вільний народі незалежної України!

І цим усе сказано. Всього чотири слова, але як багато стоїть за ними сьогодні. На 182-й день повномасштабної війни. Скільки в цих словах символів і сенсів, подвигів і втрат, радості й болю. А головне – скільки в них правди. Нашої правди. Правди про наше сьогодні, з якою неможливо сперечатися, бо неможливо не бачити й не визнавати. Ми – вільний народ незалежної України. Після шести місяців, коли нас намагаються знищити, ми – вільний народ незалежної України. І це правда про наше майбутнє. Вільний народ незалежної України.

Півроку тому Росія оголосила нам війну. 24 лютого вся Україна почула вибухи й постріли. І 24 серпня не мала почути слів «з Днем Незалежності». 24 лютого нам казали: «У вас немає шансів». 24 серпня ми кажемо: «З Днем Незалежності, Україно!».

За ці шість місяців ми змінили історію, змінили світ і змінилися самі. Тепер точно знаємо, хто справді нам брат і друг, а хто навіть не випадковий знайомий. Хто не втратив своє ім'я та репутацію, а хто переживав, щоб терористи «зберегли обличчя». Кому ми насправді не потрібні, а де для нас двері справді відчинені. Ми зрозуміли, хто є хто. А весь світ дізнався, хто такі українці. І що таке Україна. Більше ніхто не скаже про неї: «Це десь там, біля Росії...».

Ми ще не мали «Хаймарсів», але мали людей, які готові зупинити танки голими руками. Нам не були готові закрити небо, але ми мали людей, які були готові закрити собою рідну землю.

Український народ і його мужність надихнули весь світ. Дали людству нову надію, що справедливість не покинула наш ціннісний світ остаточно. І в ньому все ще перемагає не сила, а правда. Не гроші, а цінності. Не нафта, а люди.

Шановний народі!

Ми завжди віддавали шану всім борцям за незалежність, називали цей день головним святом, а синьо-жовтий прапор – святиною. Приклали руку до серця, співаючи гімн, гордо промовляли «Слава Україні!» і «Героям слава!».

24 лютого нам випало підтвердити слова справами. Цього дня фактично відбувся другий всеукраїнський референдум. Знову – головне питання. Знову – визначальний вибір. Але цього разу сказати незалежності «так» треба було не в бюлетені, а в душі й совісті. Йти не на дільниці, а у військомати, тероборону, волонтерський рух, інформаційні війська або ж просто стійко й сумлінно працювати на своєму місці, на повну силу, на спільну мету.

Ми змінилися всі. Хтось народився вдруге – як людина, особистість, громадянин, патріот, просто як українець. І це, звичайно, добра новина. Хтось зник. Не загинув, не помер, але розчинився – як людина, особистість, громадянин, як українець. І це насправді теж непогана новина. Ми більше не заважатимемо одне одному. Ми зробили вибір: для когось – це Маріуполь, а для когось – Монако.

Окупант вірив, що за кілька днів пройде парадом у центрі нашої столиці. Сьогодні на Хрещатику можна побачити цей «парад». Доказ, що ворожа техніка може з'явитися в центрі Києва тільки в такому вигляді: спалена, зруйнована та знищена.

Нам неважливо, яка у вас армія, нам важливо, яка в нас земля. Ми будемо битися за неї до кінця.

Вільний народі незалежної України!

Ми зустрічаємо цей день у різних місцях. Хтось – в окопах і бліндажах, у танках і БМП, на морі й у повітрі б'ється за незалежність на передовій. Хтось – у дорозі, в авто, вантажівках і потягах б'ється за незалежність, доправляючи необхідне тим, хто на передовій. А хтось – у смартфоні чи за комп'ютером. І теж б'ється за незалежність – збираючи кошти, щоб тим, хто в дорозі, було що взяти тим, хто на передовій.

Ми зустрічаємо цей день у різних обставинах, умовах і навіть у різних часових поясах, але з єдиною метою – збереження незалежності та перемога України!

**МИ ОБ'ЄДНАЛИСЯ!
З ДНЕМ НЕЗАЛЕЖНОСТІ, УКРАЇНО!
СЛАВА УКРАЇНІ!**

ПІДПИСАНО АДМІНІСТРАТИВНІ ДОМОВЛЕНОСТІ ЩОДО СПІВРОБІТНИЦТВА МІЖ ЄВРОКОМІСІЄЮ ТА ДМС УКРАЇНИ В ЄВРОПЕЙСЬКІЙ МІГРАЦІЙНІЙ МЕРЕЖІ

В Україні з офіційним візитом перебуває Комісарка ЄС з внутрішніх справ та управління міграцією Ілва Йоганссон. У рамках візиту вона провела зустріч з Міністром внутрішніх справ України Денисом Монастирським, Головою Державної міграційної служби України Наталією Науменко та Головою Державної служби України з надзвичайних ситуацій Сергієм Круком.

Зважаючи на те, що Комісарка Йоганссон координує широке коло питань, які стосуються сфери внутрішніх справ, безпеки кордонів та управління міграційними процесами, сторони обговорили співпрацю ЄС та України у зазначених сферах, зокрема – управління міграційними процесами в контексті набуття Україною статусу кандидата на членство в ЄС та виконання рекомендацій Єврокомісії до Висновку щодо заявки України на членство в ЄС.

Крім того, під час зустрічі відбулося підписання Адміністративних домовленостей щодо встановлення адміністративного співробітництва між Європейською Комісією та Державною міграційною службою України в Європейській міграційній мережі. Практична реалізація документа, окрім створення сприятливих умов для співробітництва в сфері міграції, позитивно вплине на розвиток добросусідських відносин між Україною та державами ЄС у цілому.

Водночас, беручи до уваги реалії сьогоднішнього, багатовимірне співро-

бітництво між Україною та ЄС в межах Європейської міграційної мережі сприятиме обміну досвідом з широкого кола питань, зокрема – в сфері притулку та міграційної політики, і загалом – з усіх аспектів міграції, що в майбутньому стане вагомим внеском для розвитку систем управління міграцією.

Довідково

Європейська міграційна мережа (European Migration Network) була заснована з метою надання об'єктивної, достовірної і порівняльної інформації з питань міграції та притулку для установ Європейського Союзу, а також – органів та установ держав-членів Європейського Союзу, забезпечення відповідною інформацією розробників та координаторів державних політик. Фінансується Європейською Комісією через Фонд притулку, міграції та інтеграції. ЄММ координується Європейською комісією під керівництвом Директорату з питань міграції та внутрішніх справ (DGHOME), а також у співпраці з національними контактними пунктами (НКП), призначеними в кожній державі-члені ЄММ.

ЄММ готує звіти, дослідження та інші публікації, в яких аналізується політика щодо міграції та надання притулку та відстежується розвиток законодавства у цій галузі. Також активно реагує на інформаційні запити органів ЄС та держав-членів шляхом підготовки річних звітів про міграцію та притулок, досліджень на відповідні теми, інформації з питань, що мають першочергове значення, робочих та фінансових програм тощо.

dmsu.gov.ua

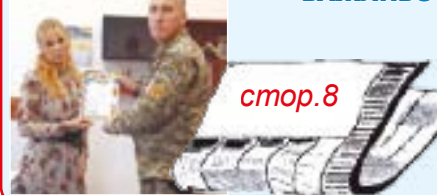
Читайте в номері:

КУРТ ВОЛКЕР: «ПОТРІБНО РОЗРОБИТИ СПЕЦІАЛЬНИЙ МЕХАНІЗМ ПРИТЯГНЕННЯ ДО ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА СКОЄННЯ РОСІЄЮ ВОЄННИХ ЗЛОЧИНІВ»

стор.4

ВІДНОВЛЕННЯ ПАСПОРТНИХ ДОКУМЕНТІВ – ЦЕ НАДЗВИЧАЙНО ВАЖЛИВО

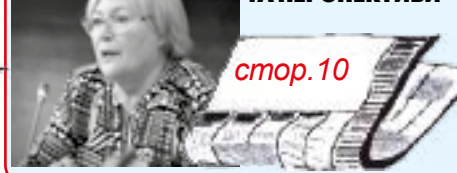
стор.8

ЖИТТЄВІ ІСТОРІЇ ВОЄННОЇ ПОРИ ЗГУРТУВУЮТЬ КОЛЕКТИВ НАВКОЛО СПІЛЬНОЇ ІДЕЇ – ЖИТИ І ПРАЦЮВАТИ ДЛЯ УКРАЇНИ

стор.9

ВИМУШЕНА ЕМІГРАЦІЯ В УМОВАХ ВІЙНИ: ОБСЯГИ, ХАРАКТЕРИСТИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

стор.10

Міністр внутрішніх справ України привітав співвітчизників із Днем Незалежності України

Незалежність України – це не подарунок «згори». Це наша свобода, яку ми виборювали сотні років.

Українці – відважні. Ми, можливо, найвідважніша нація у світі. Я щодня це бачу по службі наших гвардійців, поліцейських, прикордонників й рятувальників. Ми достатньо сміливі, щоб відправити російський корабель у відомому напрямку і достатньо сильні, щоб врешті-решт зробити це.

Незалежність – це наша відповідальність, яку ми несемо уже 31-й рік. І будемо нести далі!

Вітаю з Днем Незалежності України всіх громадян і бажаю нам одного – Перемоги.

Слава Україні! Героям слава!

Денис Монастирський, глава МВС України

РЯТУВАЛЬНИКА З МИКОЛАЇВЩИНИ ІГОРЯ ІВАСИКОВА НАГОРОДЖЕНО ВІДЗНАКОЮ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ «НАЦІОНАЛЬНА ЛЕГЕНДА УКРАЇНИ»

ЄВГЕН ЄНІН: У МВС РОЗРОБИЛИ «АБЕТКУ З БЕЗПЕКИ» ДЛЯ ШКОЛЯРІВ

25 серпня перший заступник Міністра внутрішніх справ України в ефірі телемарафону #UАразом презентував безпековий посібник для школярів, який розробили в Департаменті комунікації МВС.

Євген Єнін зауважив, що цього року початок нового навчального року вимагає від усіх дотичних органів влади, і Міністерства внутрішніх справ зокрема, безпрецедентних заходів для створення безпечного освітнього середовища.

«1 вересня ми так ще не зустрічали. Це виклик для країни, для всіх учасників освітнього процесу, а також для підрозділів системи МВС, які беруть безпосередню участь в організації безпечного освітнього середовища в час війни», – зазначив перший заступник очільника МВС.

Поміж інших заходів, Міністерство внутрішніх справ зробило додатковий

крок для безпеки наших маленьких громадян: Департаментом комунікації МВС розроблено «Абетку з безпеки» для школярів середньої школи.

«У цьому посібнику зібрано поради від А до Я, які допоможуть дітям, батькам, викладачам зберегти здоров'я й життя. Тут є відповіді на найактуальніші запитання воєнного сьогоднішнього дня, насамперед для дітей: що робити під час «Повітряної тривоги», роз'яснення щодо небезпеки мін, бомб, гранат та снарядів. Рекомендації, як діяти під час найрізноманітніших надзвичайних ситуацій: хімічної атаки, радіоактивного забруднення тощо. Включно з Правилами дорожнього руху, а також актуальними темами булінгу та безпеки в Інтернеті», – розповів Євген Єнін.

mvs.gov.ua

У КРОПИВНИЦЬКОМУ ПОЛІЦЕЙСЬКІ ВИКРИЛИ НАРКОЗБУВАЧА ТА ВИЛУЧИЛИ З НЕЗАКОННОГО ОБІГУ 60 ДОЗ НАРКОТИЧНОГО ЗАСОБУ

Протиправні дії громадянина, який збував наркотики шляхом залишення так званих закладок, припинили співробітники патрульної поліції. Чоловік мав при собі мобільний телефон із геомітками місць, де вже було закладено згортки, які повинні були забрати покупці, та кілька пакунків з канабісом.

У ході санкціонованого обшуку за місцем мешкання громадянина співробітниками слідчого відділу Кропивницького районного управління поліції, за оперативного супроводу управління боротьби з наркозлочинністю в Кіровоградській області ДБН Нацполіції України та під процесуальним керівництвом прокуратури, виявлено і вилучено 32 зір-пакети з дозованим наркотичним засобом, пристрої для його вживання.

Вилучені речові докази направлено для проведення експертизи.

Правоохоронці продовжують розслідування в рамках кримінального прова-

дження за ч. 2 ст. 307 Кримінального кодексу України «Незаконне виробництво, виготовлення придбання, зберігання, перевезення, пересилання чи збут наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів».

Санкція статті передбачає покарання у вигляді позбавлення волі на строк від 6 до 10 років із конфіскацією майна.

За матеріалами управління боротьби з наркозлочинністю в Кіровоградській області Департаменту боротьби з наркозлочинністю Національної поліції України

Українська нація непереможна завдяки своїм героям, які, попри втому, страх, біль, самовіддано дбають про інших. Таким, як Ігор Івасиков – начальник караулу 2-ї державної пожежно-рятувальної частини 2-го державного пожежно-рятувального загону ГУ ДСНС України у Миколаївській області.

Він неодноразово залучався до ліквідації наслідків, спричинених російськими обстрілами. Завдяки діям Ігоря, з-під завалів облдержадміністрації у Миколаєві, куди прилетіла ворожа ракета, було врятовано 17 осіб.

Під час ліквідації пожежі резервуара з непереробленою олією на території ТОВ «Евері» у Миколаєві Ігор у складі ланки у спеціальному костюмі Л-1 зайшов у розпечену олію, де температура горіння сягала понад 200°C, та подав ствол на гасіння

пожежі, що й допомогло остаточно її ліквідувати.

За високий професіоналізм, самовіддані й відважні дії під час рятування життя людей Ігор Івасиков отримав відзнаку Президента України «Національна легенда України».

mvs.gov.ua

ПРИВІТАННЯ ВІД ГОЛОВИ ДМС УКРАЇНИ

Шановні колеги та друзі! Щиро вітаю вас з 31-ю річницею Незалежності України!

На жаль, сьогоднішній день, який мав би бути святковим, затьмарений війною. А наші усмішки та святкові строї – заховані за страхами, небезпеками, звуками повітряних тривог та вибухів.

Однак реалії нашого життя не можуть перекреслити того, що яскравим полум'ям палає в серці кожного українця. Скажу про це, трохи перефразувавши видатну Лесю Українку: «Так, ми живі і будемо вічно жити, бо маєм в серці те, що не вмирає. Волю до життя і непереморне бажання перемоги та миру!».

Українці – прекрасна нація, вільна, незалежна, щира та миролюбна. І ми неодмінно відвоюємо собі назад кожен клаптик рідної землі, захистимо нашу свободу та самобутність, повернемо собі кожен мить нашої історії – для нас самих та для майбутніх поколінь.

Бажаю кожному з вас великої віри у справу, якою займається. Великої любові до життя. Світлих думок і справ, сповнених ширості, єдності та радості, незважаючи на жодні негаразди.

Слава Україні!

З повагою, Наталія Науменко, Голова ДМС України

**ДЕРЖАВНА МІГРАЦІЙНА СЛУЖБА
ТА РЕДАКЦІЯ ГАЗЕТИ «МІГРАЦІЯ»
ВІТАЮТЬ З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ**

Начальника УДМСУ у
Чернігівській області
**Лук'янець
Ксенію Вікторівну**

Начальника ЦМУ ДМС у
м. Києві та
Київській області
**Гузя
В'ячеслава Валерійовича**

Начальника Управління юри-
дичного забезпечення ДМСУ
**Дубчак
Олену Олександрівну**

**Бажаємо Вам міцного здоров'я, миру, злагоди та нових
успіхів у вашій професійній діяльності!**

СЛАВА УКРАЇНІ!

У РЕДАКЦІЇ ГАЗЕТИ

**БЛАГОДІЙНА ДОПОМОГА
ЗАХИСНИКАМ
БАТЬКІВЩИНИ**

16 серпня відбулася зустріч Головного редактора І. Супруновського з ректором Національного університету «Одеська юридична академія» В. Загороднім та начальником Одеського військового госпіталю Р. Кальчуком.

Було обговорено питання щодо подальшого залучення волонтерів для надання благодійної допомоги ЗСУ, госпіталю, вимушеним переселенцям. Потім учасники зустрічі разом відвідали лікарню та надали грошову допомогу п'ятьом пораненим бійцям.

Начальник госпіталю висловив В. Загородньому щиро вдячність і вручив подяку за надану благодійну допомогу.

**ВНУТРІШНЬО ПЕРЕМІЩЕНІ
ОСОБИ МОЖУТЬ
ОТРИМУВАТИ СОЦІАЛЬНІ
ПОСЛУГИ ТА ВИПЛАТИ НА
ОСНОВІ ДОВІДКИ ВІД ДМС
УКРАЇНИ АБО Є-ДОКУМЕНТА**

Таку можливість ВПО мають з 7 серпня. Вона передбачена постановою Кабінету Міністрів України від 1 липня 2022 р. № 755, ініційованою Мінреінтеграції спільно з Мінсоцполітики та Державною міграційною службою України. Внесені постановою зміни мають

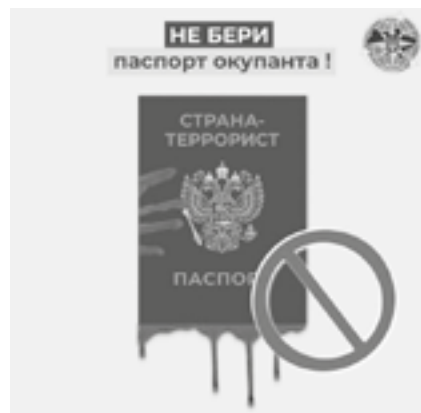
на меті суттєво спростити життя людям, які перемістилися із зон бойових дій та втратили документи. Відтепер вони можуть ставати на облік, реєструватись та отримувати допомогу від держави як внутрішньо переміщені особи навіть без наявності паспорта. Натомість ВПО достатньо надати довідку від ДМС України або тимчасовий документ, який посвідчує особу під час воєнного стану – є-документ, доступний у застосунку «Дія».

Довідку про те, що особа звернулася за оформленням ID-картки можна отримати у підрозділах ДМС України, у центрах надання адміністративних послуг (ЦНАПах) або в центрах обслуговування громадян «Паспортний сервіс», якщо особу ідентифіковано за відомостями Єдиного державного демографічного реєстру або відомчої інформаційної системи ДМС.

Крім того, громадяни можуть отримати довідку про те, що особа звернулася за оформленням паспорта-книжечки або вклеювання до нього фотокартки при досягненні 25-, 45-річного віку, але такий документ оформляється лише в територіальному підрозділі ДМС України.

dmsu.gov.ua

**Примусове насадження громадянства рф є злочином,
який ніколи не буде визнано Україною, і це не
стане підставою для втрати громадянства України**

На превеликий жаль, примусова паспортизація громадян України, які проживають на території тимчасово окупованих Херсонської та Запорізької областей, триває. Позиція України у даній ситуації залишається незмінною – всі українці, яких змушують отримувати російські документи, є громадянами України.

Насильницька паспортизація є незаконною та не визнається в Україні, адже суперечить принципам і нормам міжнародного права та є прямим порушенням Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни.

Закон України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» встановлює, що будь-який акт (рішення, документ), виданий на тимчасово окупованій території незаконними органами, є недійсним і не створює правових наслідків (крім актів, які засвідчують народження, смерть, укладання та розірвання шлюбу, наразі вони беруться до уваги судами України). Крім того, зазначеним Законом встановлено, що примусове автоматичне набуття громадянства України, які проживають на тимчасово окупованій території, громадянства російської федерації не визнається Україною та не є підставою для втрати громадянства нашої держави.

У даному контексті важливо розуміти, що паспортизація рф є злочином, адже під питанням стоїть існування України. Так званий «паспорта рф» – це, передусім, токсичний документ, який несе загрозу для нашої країни і для кожного, хто бере його до рук.

Український паспорт нового зразка, на відміну від паспорта громадянина рф, відповідає найсучаснішим міжнародним стандартам у сфері безпеки документів. Натомість так званий «паспорта рф» навіть у країні-агресорі вважається сурогат-документом. Він відрізняється від тих, котрими документують росіяни на території рф, певним маркуванням, за допомогою якого його легко впізнати. Виданий на тимчасово окупованих територіях

України «документ» не дає людям, що його отримують, тих же законних прав, які мають росіяни на території рф. Звісно, такі дії рф є навмисними, бо росія не довіряє тим, кого поневолила чи окупувала. Навіть для них «нові співгромадяни» не є «росіянами», а лише «зрадниками».

Водночас з початком військової агресії росії проти України зростає кардинально вороже та непривітне ставлення до росіян у всьому цивілізованому світі. Люди з російським «паспортом» перетворюються на вигнанців, якими неминуче можуть стати і стануть ті, хто отримає такий «документ» на тимчасово окупованих територіях України. А, зважаючи на те, що сучасний світ насичений мультикультурними зв'язками, громадянство росії у майбутньому неминуче створить проблеми для всіх, хто є чи збирається стати власником такого горе-документа.

Відтак людям, які перебувають на тимчасово окупованих територіях, слід не поспішати отримувати «папірець» від рф або намагатися відтермінувати отримання такого «документа» настільки, наскільки це можливо.

Зрозуміло, що в окупації не просто жити без «паспорта рф», але варто бодай спробувати не отримувати його. Пам'ятайте: такий «паспорт» не забезпечить виживання та порятунку, натомість його отримання призведе до низки доволі вагомих ризиків.

Передусім отримання російського «паспорта» робить людину безправною. Такий «документ» автоматично дає своєму власнику («підставу») для мобілізації у російську армію, а отже – дуже реальну перспективу стати «гарматним м'ясом» у перших ешелонах наступальних угруповань. Крім того, наявність російського «паспорта» створює ризик бути депортованим. І, повірте, що не до Пітера чи Москви, а для заселення депресивних районів Сибіру, Зауралля, Далекого Сходу тощо.

Тож якщо перед вами стоїть вибір між тим, отримувати цей «документ» чи ні, або виїжджати з тимчасово окупованої території чи залишатись, – краще не брати і виїжджати! Таким чином ви не лише допоможете Збройним силам України скоріше визволити нашу землю, а й збережете своє життя, завадивши ворогу використати вас як «живий щит».

Водночас надзвичайно важливо зберегти свій український паспорт та ні в якому разі не віддавати його окупантам. Адже це лише ваш документ, який підтверджує ваше громадянство та визначає вашу приналежність до держави України.

Пам'ятаймо про те, що добро завжди перемагає зло. Ми обов'язково відвоюємо захоплені ворогом території та неодмінно повернемо мир на нашу землю!

Слава Україні!

dmsu.gov.ua

КУРТ ВОЛКЕР: «ПОТРІБНО РОЗРОБИТИ СПЕЦІАЛЬНИЙ МЕХАНІЗМ ПРИТЯГНЕННЯ ДО ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА СКОЄННЯ РОСІЄЮ ВОЄННИХ ЗЛОЧИНІВ»

Американський дипломат, спеціальний представник Державного департаменту США з питань України в 2017-2019 рр. Курт Волкер вперше приїхав до Києва від початку широкомасштабного російського вторгнення. Дипломат зазначив, що для нього важливо дізнатися про ситуацію з перших вуст. Крім того, як співзасновник American University Kyiv, Волкер чимало часу приділяє розвитку цього освітнього закладу, який відкрився торік, і де українці можуть здобути американську освіту.

Із Куртом Волкером зустрілася перша секретар Національної спілки журналістів України Ліна Куш.

– Шановний пане Волкер, із якими меседжами Ви приїхали до України цього разу?

– Перше, що я хотів би, – це просто передати неймовірну підтримку, захоплення, повагу, яку люди у США відчувають до України. На жаль, до лютого на поверхні був постійний негативний наратив про Україну, і було уявлення, що це «корумпована країна, де ніколи не проводили реформ, і там є проросійські настрої». А зараз люди побачили справжню Україну: рішучість, мужність, відданість батьківщині, національну ідентичність, готовність воювати, стійкість, креативність. Усі зрозуміли, що Україна дуже схожа на будь-яку іншу європейську країну, з якими ми знайомі. Тобто це європейська демократія, яка бореться за свою незалежність і свободу.

Підтримка Сполучених Штатів дійсно коштує багато грошей: ми говоримо про 40 мільярдів доларів цього року для України, і в наступному році я теж маю бути готовим озвучити нові суми підтримки. На цьому етапі підтримка України в США: в обох політичних партіях, в обох палатах Конгресу, у Білому домі, у громадськості, у ЗМІ є неймовірно сильною. Я не бачу підстав, щоб ця підтримка зникла, і точно не цього року.

Ми знаємо, що ця зима буде дуже важкою для всіх, для росії також. Тому для України важливо, щоб підтримка тривала, і не лише військова, а й економічна, бюджетна, гуманітарна. На всю Європу чекає складна зима через обмежені запаси енергозабезпечення, але там роблять все можливе, щоб краще підготуватися до неї. Після зими настане весна, а літо наступного року буде ще одним етапом цієї війни та економічного прогресу України.

– Нам хочеться думати, що завтра війна закінчиться...

– Перекоаний, ніхто не може дати такої впевненості. Росія сповнена рішучості боротися, а ми маємо бути переконані, що Україна отримує всі засоби для перемоги. Стосовно уроків, які я засвоїв, мушу сказати одну річ. У 2017 році, коли я тільки почав працювати спеціальним представником Держдепу з питань України, одразу почав виступати проти ембарго на поставки зброї. Я не думав, що ця заборона на смертоносну оборонну зброю для України має якийсь сенс. На той час у новій адміністрації Дональда Трампа не було політики, і я просто наполягав, що ми повинні почати надавати зброю. «Джавеліни» стали пробним каменем.

Для цього довелося докласти чимало зусиль, але нарешті ми домоглися того, що «Джавеліни» почали доставляти в Україну. Тож постачання смертоносної оборонної зброї більше не було проблемою.

Тому якби тоді цього не зробили у 2017 році, не хочу навіть думати, де була б Україна у 2022-му. До лютого цього року у нас було п'ять років дуже серйозної роботи для зміцнення обороноздатності України.

Інший важливий урок полягає в тому, щоб довіряти інстинктам: я ніколи не сумнівався щодо України як народу та країни. Я був тут пару десятків разів, і тому не мав вагань щодо рішучості українського народу, мужності, креативності, патріотизму.

– Ви сказали, що зима буде дуже важкою для нас і для росії також. Хочеться почути Ваші прогнози і сценарії.

– Ніхто не може дати гарантований прогноз чи графік. Усе, що ви можете зробити, – це прийняти найкращі можливі рішення, зосередившись на економічному розвитку. Дуже важливо не йти на поступки агресії з боку путіна, оскільки прийняти її, означає запропонувати її продовження.

Ми майже домоглися, щоб Туреччина вела переговори про вивезення зерна з Одеси. Також не відмовилися від Одеси і не погодилися з тим, щоб росія цюмов завдала. Ми чинили тиск на росію, щоб вона дозволила експорт зерна. А українці не змирилися з тим, що росія контролюватиме острів Зміїний, і повернули його. Ми ж надали багато зброї, необхідної для цього, тобто були правильно налаштовані, і це створило можливість, аби подібне сталося.

– Я представляю Національну спілку журналістів України. Кілька років тому ми зверталися до Вас як до спецпредставника Держдепартаменту, просили допомогти звільнити українських журналістів, ув'язнених на Донбасі. Тож знаю, що питання, пов'язані з журналістами, і журналістська робота постійно перебувають в центрі Вашої уваги. Тому в мене є запитання щодо роботи журналістів.

Як відомо, з 24 лютого було вбито 38 українських та іноземних журналістів, 12 з них загинули, висвітлюючи ситуацію на передовій. Напис «Преса» на броньжеле, на шоломі чи на машині не захищає журналіста, тому що росія порушує всі норми закону та використовує будь-яку зброю проти цивільних людей, і проти журналістів також. Крім того, нас турбує ситуація з журналістами

яке притягнення людей до відповідальності означає притягнення їх до відповідальності всупереч бажанню російського уряду.

Що ми можемо зробити і робимо – це працювати разом з українськими слідчими, щоб задокументувати все, що сталося, зібрати докази, зібрати заяви, сфотографувати, виїхати на місце події та створити записи, щоб ми могли порушити справи проти російських лідерів, проти осіб, які приймають рішення, посадових осіб, проти солдатів, які скоїли воєнні злочини, злочини проти людяності.

І те, що нам ще належить зробити, – це розробити механізм, який буде кращим за внутрішнє верховенство права в Україні.

Українська правова система має авторитет, має засоби, має можливість порушувати справи. З іншого боку, йдеться про міжнародні злочини, і не лише проти окремих осіб, а про ширшу картину. Україна потребує підтримки міжнародної спільноти. Ми ще не придумали, як створити такий механізм.

Система ООН заблокована через те, що росія займає місце в Раді Безпеки та впливає на систему ООН. Вони не дозволять створити трибунал для боротьби з росією. Тому нам потрібно знайти якийсь інший механізм, якийсь спеціальний трибунал, а ми цього ще не маємо.

– Ситуація з доповіддю Amnesty International – приклад того, як режим Путіна використовує інструменти демократії та міжнародні правозахисні організації для просування своїх цілей. Чи можуть висновки такої організації вплинути на громадську думку в Сполучених Штатах? Чи ця зміна громадської думки якось вплине на позицію Білого дому щодо відправлення зброї?

– По-перше, я не думаю, що Amnesty International має вплив на громадську дум-

Україна зрештою змогла дати відсіч. Тому це не загрожує мирним жителям і не вбиває мирних жителів, і всі це знають.

Тим часом саме росія, яка вичерпала свої запаси високоточних боєприпасів, атакує цивільні цілі та вбиває мирних жителів. Тому якщо хочете захистити цивільних – можете вивести російські сили з України. Ось така проста математика.

Ви маєте рацію, що це російська пропаганда, яка намагається створити щось інше, але ніхто в США не поділяє такої точки зору. Ми бачимо, що росія вчиняє воєнні злочини та становить загрозу для цивільного населення. Понад 10 мільйонів переміщених осіб в Україні не через українську армію, а тому що росія розпочала війну та виштовхнула їх із їхніх домівок.

Та є інший момент, пов'язаний з цим. Біля 80% обох партій (республіканці і демократи) рішуче підтримують Україну і виступають за запровадження санкцій проти росії. Але це означає, що є 20% від обох партій – крайніх лівих і ультраправих. Можна назвати їх «умиротворювачами» та «ізоляціоністами». Вони не мають багато можливостей висунути сильні аргументи, коли росія є очевидним неспровокованим агресором, який страчує мирних жителів, нападає на пологові будинки, вбиває дітей, гвалтує жінок.

Немає жодного аргументу, який би хтось міг навести, щоб сказати: «ну, але Україна також винна» або «ні, ми не повинні бути залучені» або «ми не повинні допомагати Україні». Жодні аргументи не мають сенсу, тому протягом перших трьох-чотирьох місяців війни вони й не звучали.

Але в останні місяць чи два ці люди почали висувати аргументи, які мають дещо більше ваги. І це не аргументи Amnesty International, а наступні: «Як довго ми маємо це робити, надавши вже 40 мільярдів доларів цього року»; «Гаразд, ми зробимо

на тимчасово окупованих територіях, де розгортається кампанія незаконних затримань і погроз. Як Сполучені Штати можуть допомогти у зборі доказів, розслідуванні та притягненні до відповідальності винних уже зараз?

– Ви озвучили важку проблему. Росія не дотримується верховенства права, вона не дотримується його ні всередині країни, ні на міжнародному рівні, вона не поважає захист журналістів, а навпаки. Тому будь-

ку США. Вони мають вплив радше на європейську громадську думку. По-друге, адміністрація дуже чітко визначає свою політику, і ви можете це побачити, ви можете почути заяви державного секретаря, Президента. Ми надаємо конкретні види зброї, необхідні для ураження російських військ. Українці не завдають ударів по мирним жителям, вони шукають російські боєприпаси чи російське матеріально-технічне забезпечення, поставки палива, щоб

РІВНЕНСЬКІ МІГРАЦІЙНИКИ ДОЛУЧИЛИСЯ ДО ПРИДБАННЯ АВТОМОБІЛЯ ДЛЯ ЗСУ

НАША ДОПОМОГА ЗСУ

Допомогти нашим Збройним силам – справа честі для кожного українця.

Працівники управління ДМС в Рівненській області вирішили купити авто для військових, які цього найдужче потребували. На зібрані кошти придбали за кордоном автомобіль та доправили в Україну. Тепер він служитиме нашим захисникам з Рівненщини, які боронять країну на Сході від московського окупанта.

Слава ЗСУ та нашим Героям! Українці – непереможна нація.

Управління ДМС
у Рівненській області

У КРОПИВНИЦЬКОМУ ПРОВЕЛИ РОБОЧУ ЗУСТРІЧ ЩОДО ДОКУМЕНТУВАННЯ ОСІБ БЕЗ ГРОМАДЯНСТВА

Начальник Управління ДМС у Кіровоградській області Володимир Гончаренко та заступниця начальника відділу у справах іноземців та осіб без громадянства Тетяна Кобелева провели робочу зустріч з регіональним представником Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини у Кіровоградській області Олександром Жученою та регіональним координатором взаємодії з громадськістю Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини у Кіровоградській області Віктором Жученою щодо дотримання прав осіб без громадянства на документування.

Під час зустрічі було обговорено документування цієї категорії осіб, яке відбувається відповідно до вимог Порядку розгляду заяв про визнання особою без громадянства, затвердженого постановою КМУ від 24.03.2021 р. № 317 «Про деякі питання визнання особою без громадянства».

Зазначена категорія осіб може подавати до територіальних органів Державної

міграційної служби відповідні заяви про визнання їх особами без громадянства.

Результатом розгляду цих заяв є отримання довідки про визнання особою без громадянства, що в подальшому є підставою для одержання посвідки на тимчасове проживання, дозволу на імміграцію та інше. Це дає можливість людям офіційно працевлаштовуватися, отримувати медичну допомогу, освіту, пенсію та цілий спектр інших соціальних та економічних послуг.

Управління ДМС
у Кіровоградській області

ПРОВЕДЕНО НАВЧАННЯ ЩОДО НАДАННЯ ДОМЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ У РАЗІ ВИНИКНЕННЯ НАДЗВИЧАЙНИХ СИТУАЦІЙ

Лікар Державної установи «Територіальне медичне об'єднання МВС України по Житомирській області» Сергій Зінчук провів навчання для працівників УДМС у Житомирській області.

Заняття було спрямоване на ознайомлення із алгоритмом надання домедичної допомоги у разі виникнення надзвичайних ситуацій.

Окрему увагу було приділено запобіганню впливу окремих хімічних чинників (хлор, аміак, фосген) на організм людини та рекомендаціям щодо надання допомоги постраждалим внаслідок дії хімічних агентів.

Окрім того, під час навчання було актуалізовано і удосконалено знання з питань серцево-судинної реанімації та зупинки кровотечі.

Зустріч супроводжувалася активним спілкуванням учасників. Було поставлено ряд актуальних запитань та висловлено низку пропозицій для подальшої співпраці.

Управління ДМС
у Житомирській області

У ЗАПОРІЗЬКІЙ ОБЛАСТІ МІГРАЦІЙНИКИ ПРИТЯГНУЛИ ДО АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ГРОМАДЯН ДЕРЖАВИ-АГРЕСОРКИ

Двох росіян виявили працівники УМП ГУ НП області під час проведення фільтраційних заходів у напрямку в'їзду на підконтрольну Україні територію та разом з трьома громадянами Таджикистану, які також перебували на лінії розмежування, направили до Управління міграційної служби для здійснення перевірки законності їх перебування в Україні.

Під час проведення перевірки працівниками міграційної служби було встанов-

лено, що, не дивлячись на те, що громадяни рф мають посвідки на постійне проживання, їхні паспортні документи втратили чинність ще у 2012-му та 2018 році.

Керуючись чинним законодавством, порушників було притягнуто до адміністративної відповідальності за ст. 203 КУпАП.

Стосовно громадян Таджикистану, які незаконно перебували на території нашої країни, УДМС було прийнято рішення про

У Черкасах провели нараду з керівниками територіальних підрозділів міграційної служби

В Управлінні ДМС у Черкаській області було проведено відеонараду-навчання з керівниками територіальних підрозділів установи. Предметом обговорення стали результати аналізу виявлених недоліків, допущених працівниками підрозділів під час формування заяв-анкет на оформлення ID-картки та паспорта громадянина України для виїзду за кордон у липні 2022 року.

Співробітники відділу з питань громадянства, паспортизації, реєстрації та еміграції наголосили присутнім на необхідності усунення та унеможливленні аналогічних недоліків у подальшій роботі.

Під час наради детально зупинилися на змінах до законодавства з питань оформлення паспорта громадянина України. Адже через воєнні дії багато українців стали внутрішньо переміщеними особами (ВПО). Деякі з них втратили документи або ж не встигли обміняти їх за місцем проживання. Саме тому зараз є актуальними наступні питання:

➤ оформлення паспорта громадянина України за місцем звернення;

➤ оформлення особи віком від 14 до 18 років паспорта громадянина України у вигляді картки та одночасної реєстрації в Державному реєстрі фізичних осіб – платників податків з подальшим внесенням РНОКПП у паспорт;

➤ проведення процедури встановлення особи тим громадянам, які проживали на тимчасово окупованих територіях України;

➤ оформлення паспорта особи, яка постійно проживала за кордоном та повернулася на постійне проживання в Україну.

Присутнім було наголошено, що основними складовими процедури встановлення особи є перевірка свідомства про народження, належності до громадянства та ідентифікація особи. Строк проведення процедури встановлення особи не повинен перевищувати двох місяців.

За інформацією обласної військової адміністрації, на Черкащині проживають понад 104 тис. внутрішньо переміщених осіб.

Управління ДМС
у Черкаській області

БУЧАЦЬКИЙ ВІДДІЛ УДМС У ТЕРНОПІЛЬСЬКІЙ ОБЛАСТІ ЗМІНИВ СВОЄ МІСЦЕ РОЗТАШУВАННЯ

5 серпня 2022 року начальник Управління ДМС у Тернопільській області Ярослав Давибіда завітав із робочим візитом до Бучацького відділу міграційної служби області з нагоди відкриття нової адміністративної будівлі підрозділу.

Бучацький відділ змінив своє місце розташування на більш зручне, просторе та комфортне. Відтепер підрозділ знаходиться за адресою: м. Бучач, майдан Волі, 1, 1-й поверх адміністративної будівлі Бучацької міської ради.

З метою більш якісного та зручного обслуговування громадян у приміщенні підрозділу встановлено програмно-технічний комплекс (термінал) для запису в «електронну чергу» та здійснення платежів за надання адміністративних послуг.

У ході робочого візиту начальник УДМС у Тернопільській області Ярослав Давибіда зустрівся із Бучацьким міським головою Віталієм Фреяком для обговорення важливих питань та подякував за співпрацю.

На завершення очільник міграційної служби області вручив грамоту Державної міграційної служби України начальнику

Бучацького відділу УДМС у Тернопільській області Юрію Делявському, подякував за плідну роботу та побажав нових професійних звершень.

Управління ДМС
у Тернопільській області

їх примусове повернення з України.

Загалом з початку року міграційною службою Запоріжчини до адміністративної відповідальності було притягнуто 425 осіб: 368 за ст. 203 КУпАП та 57 – за ст. 205 КУпАП. Також стосовно порушників міграційного законодавства прийнято 164 рішення про примусове повернення та 51 – із заборонаю подальшого в'їзду в Україну.

Управління ДМС
у Запорізькій області

З ВІРОЮ У ПЕРЕМОГУ: РАДІОСТАНЦІЯ ДЛЯ ЗСУ ВІД МІГРАЦІЙНИКІВ ЧЕРНІГІВЩИНИ

9 серпня колектив Управління ДМС у Чернігівській області передав Благодійному фонду «Небо слов'ян» кошти, зібрані на задоволення потреб тих підрозділів ЗСУ, які беруть активну участь у бойових діях, а саме – високовартісну радіостанцію для наших захисників.

Дізнавшись про потребу у специфічному обладнанні, колектив Управління одразу розпочав збір коштів і за тиждень майже зібрав необхідну суму.

Тож під час передачі коштів начальниця Управління Ксенія Лук'янець висловила не лише побажання найшвидшої перемоги, а й захват і вдячність за мужність та відвагу, самовідданість, яку демонструють наші захисники у боротьбі з ворогом.

Адже Чернігівщина сповна відчула жахи війни... На Сіверській землі на віки залишиться пам'ять про ту страшну весну під звуки вибухів та пострілів; про руйнування і людське горе...

Щоб зробити свій внесок в наблизнення Перемоги, колектив Управління зголосився й в подальшому проводити подібні збо-

ри коштів, і тим самим підтримувати наші Збройні сили.

Тож не залишайтеся осторонь! Творимо нашу спільну Перемогу!

*Управління ДМС
у Чернігівській області*

Буковинські міграційники навчалися документувати звернення громадян та порушення правил перебування іноземців на території України

Дистанційне навчання з керівниками та працівниками територіальних підрозділів щодо вимог до реєстрації та опрацювання звернень громадян провела завідувачка сектору документального забезпечення УДМС у Чернівецькій області Ганна Туряк.

Було розглянуто питання реєстрації документів – внутрішніх вхідних та вихідних – листів фізичних осіб, звернень громадян тощо. Учасникам доведено інформацію про вимоги до роботи зі зверненнями громадян відповідно до ст.ст. 5-8 Закону України «Про звернення громадян». Також в режимі онлайн було опрацьовано типові помилки, що виникають при підготовці документів в системі електронного документування «Мегаліс».

Окрім того, учасники навчання ознайомилися з порядком документування громадян довідками при зверненні до підрозділів УДМС для оформлення ID-карток, паспортів у вигляді книжечки, вклеювання фото до паспорта у вигляді книжечки у зв'язку з досягненням 25- та 45-річного віку на вико-

нання Постанови КМУ від 1 липня 2022 р. № 755.

Водночас провідний спеціаліст відділу організації запобігання нелегальній міграції, реадмісії та видворення УДМС Назарій Цінько надав колегам інформацію про особливості прийняття рішень про заборону в'їзду іноземцям на територію України на підставі ст.ст. 26, 30 Закону України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства». Поза тим, йшлося про порядок оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення та вимоги до формування щотижневої та щомісячної звітності.

*Управління ДМС
у Чернівецькій області*

ДОПОМОГА СВОЇМ – КРОК ДО ПЕРЕМОГИ

Одностороннім рішенням профспілкового комітету працівників УДМС у Чернівецькій області також було передано одноразову матеріальну допомогу для військового підрозділу територіальної оборони у Чернівецькій області на спеціальний рахунок ЗСУ.

Не менш важливою під час війни є турбота про тих, хто шукає прихистку від жахів окупації. Саме таким місцем захисту для багатьох молодих українців з маленькими дітками зі східних областей стало «Місто добра», створене зусиллями численних благодійників за закликом чернівецької волонтерки Марти Левченко.

Вторгнення РФ значно збільшило кількість маленьких та дорослих мешканців соціального центру, котрі щодня мають безліч побутових потреб – від харчування до забезпечення дитячою косметикою та медикаментами. Нові позапланові витрати допомогли покрити в тому числі буковинські міграційники, які від початку війни неодноразово привозили в «Місто добра» памперси, дитяче харчування, засоби гігієни, постільну білизну тощо.

Допомога для мешканців центру надавалася як коштом міграційників, так і за сприяння громадської організації «УНІА» та благодійного фонду «Порятунок країни». Волонтери разом зі співробітниками УДМС у Чернівецькій області передали також гуманітарну допомогу пацієнтам відділення дитячої онкогематології обласної дитячої клінічної лікарні в Чернівцях.

*Управління ДМС
у Чернівецькій області*

«А ви, що лишаєтеся дома, усильними молитвами просіть о ласку з неба і благословенство для тих, що проливають кров за вітчизну».
 (З Пастирського послання Митрополита Андрія Шептицького до вірних, написаного 29 липня 1914 року з приходу початку Першої світової війни)

Управління ДМС у Чернівецькій області розташоване в центрі буковинської столиці на одній із невеличких затишних вулиць, що названа на честь видатного провідника української церкви.

Духовний спадок митрополита Андрія Шептицького є прямим скеруванням до дії для багатьох буковинських міграційників, котрі від початку повномасштабного вторгнення за покликом сумління переводять особисті кошти на волонтерські благодійні рахунки, призначені на допомогу ЗСУ: «Повернись живим», «Фонд Сергія Притули», «Армія SOS», «Медичний батальйон "Госпітальєри"» тощо.

ПОЛТАВСЬКІ МІГРАЦІЙНИКИ РОЗ'ЯСНЮВАЛИ ГРОМАДЯНАМ ЯК УБЕРЕГТИ СЕБЕ ВІД ТОРГІВЦІВ ЛЮДЬМИ

Внаслідок військової агресії росії багато громадян України втратили роботу та дохід, внутрішньо переміщені особи обмежені в можливостях забезпечити свої головні потреби, жінки та діти змушені шукати прихисток у сусідніх країнах.

Підступна війна не тільки забирає життя людей, а ще й збільшує ризики торгівлі людьми.

Міграційники спільно з працівниками поліції та центру соціальних служб відвідали Київський залізничний вокзал у м. Полтаві з метою профілактичного інформування на упередження такого ганебного явища у сучасному світі, як торгівля людьми.

Інформаційну кампанію проведено для пасажирів евакуаційного потягу, який прямував до західних регіонів нашої держави та громадян, які безпосередньо перебували у приміщенні й на території вокзалу.

Крім життєво важливих порад, кожній особі було вручено пам'ятку «Як не потрапити у ситуацію торгівлі людьми під час евакуації та перетину кордону», розроблену Міністерством внутрішніх справ.

Окрім цього, на днях Київський та Шевченківський відділення міграційної служби Полтавщини відвідала керівниця

Притулку для жінок та поспілкувалася із відвідувачами установ. Фахівчиня розповіла полтавцям та внутрішньо переміщеним особам, як уберегти себе за кордоном від недобросовісних роботодавців.

*Управління ДМС
у Полтавській області*

За добу на Сумщині список порушників міграційного законодавства поповнили п'ятеро іноземців

Двох нерегульованих мігрантів – громадян Азербайджану – працівниками відділу організації запобігання нелегальній міграції, реадмісії та видворення було виявлено під час спільних міжвідомчих відпрацювань з представниками Державної прикордонної служби на території Білопільської громади. 57-річний чоловік та його 56-річна дружина, маючи всі підстави для отримання дозвільних документів, що дають право на законне проживання, протягом тривалого перебування в Україні не вжили жодних заходів для врегулювання свого статусу. Відтак

стосовно порушників складено адмінматеріали за ст. 203 КУпАП та прийнято рішення щодо їх примусового повернення до країни походження.

У Сумах до адміністративної відповідальності (за ст. 203 КУпАП) притягнуто громадянина Узбекистану, який свого часу прибув в Україну з метою працевлаштування та після завершення терміну дії дозвільних документів у 2021 році так і не виїхав за межі території України. Матеріали про адмінстягнення на нерегульованого мігранта також супроводжуються рішенням про його примусове повернення.

Ще двох іноземців-порушників – громадян РФ – виявлено в одному з сіл поблизу обласного центру. Обидва росіяни, маючи дозвільні документи на проживання в Україні, своєчасно не вжили заходів щодо їх обміну по досягненню відповідного віку. За проживання за недійсними документами іноземців притягнуто до адмінвідповідальності за ст. 203 КУпАП.

*Управління ДМС
у Сумській області*

БУДНІ МІГРАЦІЙНОЇ СЛУЖБИ, ЯКІ ВОНИ?..

Тиждень, що минає, як завжди був результативним в тому, що стосується виявлення нелегальних мігрантів та їх видворення за межі України.

У більшості – це росіяни, для яких закон України не писаний, а порушення порядку перебування їх, як іноземців, на території нашої держави – норма.

І поки на росії проходять теорію правил поведінки з вогнем (Крим – 09.08.2022), наші міграційники збирають росіян-нелегалів «пачками» та видворяють до країни походження.

1 серпня чергова партія росіян, зібрана працівниками міграційної служби, перетнула кордон зі своєю батьківщиною.

Головне управління ДМС у Дніпропетровській області

ОБИЦЯВ ДОНЬЦІ БУТИ ПРИСУТНІМ ПРИ ОТРИМАННІ ПАСПОРТА І ДОТРИМАВ СЛОВА

Наш допис стосується всеукраїнського флешмобу подяки захисникам і захисницям – #вшануйгероя.

До війни Петро Шитіков був успішним підприємцем. Майже відразу після повномасштабного вторгнення росії в Україну вступив до лав Збройних сил України.

Увесь цей час 14-річна донька нашого захисника чекала на батька, аби той особисто супроводив її до відділу міграційної служби та розділив радість отримання першого та важливого в житті дівчинки документа – ID-картки.

І батько дотримав слова. Лише на один день Петро прибув до Дніпра, щоб підтримати доньку.

Міграційники Амур-Нижньодніпровського у м. Дніпро райвідділу привітали щасливу власницю новенького паспорта та подякували нашому справжньому захиснику і патріоту своєї країни.

«Обов'язок кожного – знищи-

ти стільки ворогів, скільки ти здатен. Хто як може, в будь-який спосіб. Бо українці – така специфічна нація, коли щось загрожує – стаємо як моноліт. Сьогодні – той день, коли кожен свідомий чоловік повинен взяти зброю і захищати країну», – поділився своєю думкою Петро Шитіков.

Головне управління ДМС у Дніпропетровській області

ОБИДВА ПАСПОРТИ В ОДИН ДЕНЬ ТА В ОДНОМУ ВІДДІЛІ: ОДЕСИТКА ОФОРМИЛА ДОКУМЕНТИ НА ЛЬВІВЩИНІ

Щодня у міграційну службу Львівщини звертаються тисячі громадян України, які були змушені покинути домівку та шукати захисту на Заході.

Однією з них є Наталія, родом із Одеси. У Жовківський відділ вона завітала, щоб оформити одночасно два паспорти: ID-картку та закордонний паспорт.

Дівчина давно мріяла про сучасний документ, з яким можна буде легко розпочати власний бізнес, а тому не зволікала із оформленням.

Через термінал у підрозділі дівчина оплатила послугу, вартість якої склала 1105 грн (у разі оформлення протягом 20 робочих днів). Залишилося лиш перевіряти стан готовності документів на сайті і отримати омріяні паспорти!

Нагадаємо, нещодавно Уряд України прийняв постанову, якою запровадив експериментальний проект щодо одночасного оформлення (у тому числі замість втраченого або викраденого), обміну паспорта громадянина України та паспор-

та громадянина України для виїзду за кордон. Тому ви можете звернутися у підрозділ і оформити два паспорти одночасно.

Підстави для отримання такої послуги:

➢ у разі оформлення ID-картки вперше в 14 років;

➢ в подальшому у разі втрати документів або їх обміну у зв'язку із зміною персональних даних.

Головне управління ДМС у Львівській області

ВКЛЕЙКА ФОТОКАРТКИ ТА ОФОРМЛЕННЯ ЗАКОРДОННОГО ПАСПОРТА ДЛЯ ДИТИНИ З ІНВАЛІДНІСТЮ

Чотири роки свого життя сонячна Даринка проживала в Україні, втім через повномасштабне вторгнення росії її батьки змушені були виїхати за тисячі кілометрів від рідного дому – у Німеччину.

Ще на початку березня перетнути кордон Даринці можна було за свідоцтвом про народження, але сім'я Алексів вирішили зробити дитині документ, із яким можна спокійно подорожувати.

Тож у перші ж дні після повернення в Україну вони завітали у Бродівський відділ міграційної служби Львівщини, щоб оформити перший закордонний паспорт для дівчинки.

Працівники також вклеїли фотографію Даринки у паспорт для виїзду за кордон її матері.

Додамо, що вклеїтка фотографії є безоплатною послугою, а оформлення закордонного паспорта (20 робочих днів) вартує 733 грн, у терміновому режимі (10 робочих днів) – 1085 грн.

Головне управління ДМС у Львівській області

БЕЗБАР'ЄРНІСТЬ У НАДАННІ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ ПРАЦІВНИКАМИ МІГРАЦІЙНОЇ СЛУЖБИ ХМЕЛЬНИЧЧИНИ

Одним з найважливіших завдань міграційної служби є надання громадянам якісних адміністративних послуг, в тому числі забезпечення їх доступності в рамках реалізації Національної стратегії зі створення безбар'єрного простору в Україні.

Метою Національної стратегії є створення безперешкодного середовища для всіх груп населення, забезпечення рівних можливостей кожній людині реалізувати свої права, отримувати послуги на рівні з іншими шляхами інтеграції фізичної, інформаційної, цифрової, соціальної та громадянської, економічної та освітньої безбар'єрності до всіх сфер державної політики.

Наразі у досить великій кількості громадян, які переїхали з областей, в яких ведуться бойові дії, існує нагальна проблема в оформленні біометричних паспортних документів. Окрім цього, дана категорія громадян потребує особливого підходу та допомоги.

8 серпня 2022 року спільними зусиллями працівників Управління ДМС України в Хмельницькій області та благодійного

фонду «Рокада» (м. Хмельницький) було надано допомогу в оформленні паспорта громадянина України особі, яка під час евакуації з території, де наразі ведуться активні бойові дії, втратила всі документи, що посвідчують її особу та громадянство.

Працівники міграційної служби Хмельниччини роблять усе можливе, щоб забезпечити надання якісних адміністративних послуг щодо оформлення паспортних документів особам, які були змушені покинути свої домівки.

Управління ДМС у Хмельницькій області

ЗАТРИМАНО ТА ВИДВОРЕНО ПОРУШНИКІВ МІГРАЦІЙНОГО ЗАКОНОДАВСТВА

не виконали. Під час міграційних перевірок даних порушників було виявлено повторно та поміщено до Миколаївського пункту тимчасового перебування іноземців та осіб без громадянства з метою подальшого видворення.

Також у 2022 році міграційники виявили громадянина Узбекистану, відносно якого було прийнято рішення про примусове повернення в країну походження або третю країну з притягненням до адміністративної відповідальності за ст. 203 КУпАП, але порушник дане рішення не виконав. Під час міграційних перевірок громадянина Узбекистану було виявлено повторно, й за рішенням Приморського районного суду м. Одеси, поміщено до Миколаївського пункту тимчасового перебування іноземців та осіб без громадянства. Громадянина Узбекистану через контрольно-пропускний пункт «Маяки – Удобрне» видворено із заборону в'їзду на територію України терміном на 5 років. Міграційна служба закликає іноземців не порушувати норми міграційного законодавства України.

Головне управління ДМС в Одеській області

У КРОПИВНИЦЬКОМУ МІГРАЦІЙНИКИ ВЧИЛИСЬ НАДАВАТИ ДОМЕДИЧНУ ДОПОМОГУ

Особливості надання першої домедичної допомоги під час війни постраждалим внаслідок бойових дій вивчали працівники Управління Державної міграційної служби у Кіровоградській області та територіальних підрозділів.

Які невідкладні заходи до приїзду швидкої допомоги необхідно проводити при загроженому стані людини розповів начальник організаційно-методичного відділу, лікар ДУ «Територіальне медичне об'єднання Міністерства внутрішніх справ України по Кіровоградській області» Олександр Надєєв.

Під час навчання лікар роз'яснив, як спочатку оцінити стан потерпілого, перевірити чи людина при свідомості та звільнити дихальні шляхи, а потім надати допомогу при масивній зовнішній кровотечі та провести серцево-судинну реанімацію.

Міграційники отримали навички із

зупинення критичної та немасивної кровотечі через накладання джгута, турнікета та імпровізованих джгутів, а також проведення закритого непрямого масажу серця та штучної вентиляції легень.

Кожен працівник отримав розроблену Пам'ятку з надання домедичної допомоги.

Управління ДМС у Кіровоградській області

ВІДНОВЛЕННЯ ПАСПОРТНИХ ДОКУМЕНТІВ – ЦЕ НАДЗВИЧАЙНО ВАЖЛИВО

Починаючи з 24 лютого 2022 року, всім українцям довелося призвичаїтися до того, що в Україні триває справжня війна, яка внесла корективи не тільки в повсякденне життя, але і в діяльність державних органів. Отже змінилась робота міграційної служби в Одеській області.

Після запровадження Указом Президента 64/22 воєнного стану міграційну службу Одеської області було відключено від сервісів та тимчасово призупинено роботу з надання адміністративних послуг з оформлення паспорта громадянина України у вигляді ID-картки та паспорта громадянина України для виїзду за кордон. Тим не менш питання оформлення/отримання паспортних документів залишається одним із найактуальніших під час війни, адже важливо мати чинний документ, який посвідчує особу та підтверджує громадянство України.

Починаючи з 15 березня 2022 року, Державна міграційна служба разом із Одеською обласною воєнною адміністрацією забезпечила часткове підключення до сервісів, і Одещина почала відновлювати свою роботу з надання адміністративних послуг.

Одеська міграційна служба включає 33 територіальних підрозділи і територіальний орган (Головне управління). Наразі прийом громадян для оформлення паспортних документів проводиться згідно з «живою чергою». Функціонування електронної черги під час воєнного стану призупинено, адже на запис онлайн відведена певна кількість талонів та за визначеним часом, а під час «живої черги» документів приймається в рази більше.

Так з початку війни міграційна служба Одеської області надала 38 088 адміністративних послуг з оформлення паспорта громадянина України у вигляді ID-картки, 160 895 послуг з оформлення паспорта громадянина України для виїзду за кордон, що в порівнянні з 2021 роком складає 55 397/59 747.

Протягом робочого дня в середньому здійснюється прийомів документів на паспорт громадянина України – 550, на паспорт громадянина України для виїзду за кордон – 1500. Біля 60% відвідувачів складають внутрішньо переміщені особи.

Міграційна служба Одещини обслуговує громадян Миколаївського регіону, оскільки там відключено сервіси і прийом на паспортні документи не здійснюється.

Головним управлінням ДМС в Одеській області організовано роботу з прийому документів першочергово для військовослужбовців та

внутрішньо переміщених осіб. Стала відомою історія двох рідних братів, громадян України, які довгий час проживали за кордоном, але з початком воєнних дій приїхали до нашої країни і за власним бажанням вступили до лав Збройних сил України. Проте під час проходження служби у Харкові вони втратили свої документи. Командир на добу відпустив цих героїв до Одеси для поновлення документів. Головне управління надало максимальну допомогу в поновленні паспортних документів. Документи були оформлені та отримані військовослужбовцями, які наразі проходять службу в ЗСУ.

Військовослужбовці нерідко отримують документи для проходження навчання за кордоном. Також документи оформлюють пораненим воякам, які виїжджають на лікування за кордон. Здійснюються виїзди до військових шпиталів, де розглядаються та приймаються документи від поранених.

Кожного дня в підрозділи міграційної служби звертаються внутрішньо переміщені особи, які разом із сім'ями, або окремо, покинули свої домівки, втікаючи від обстрілів. Вони приходять поновлювати паспортні документи, які втратили чи просто забули, не встигли зібрати або ці документи згоріли.

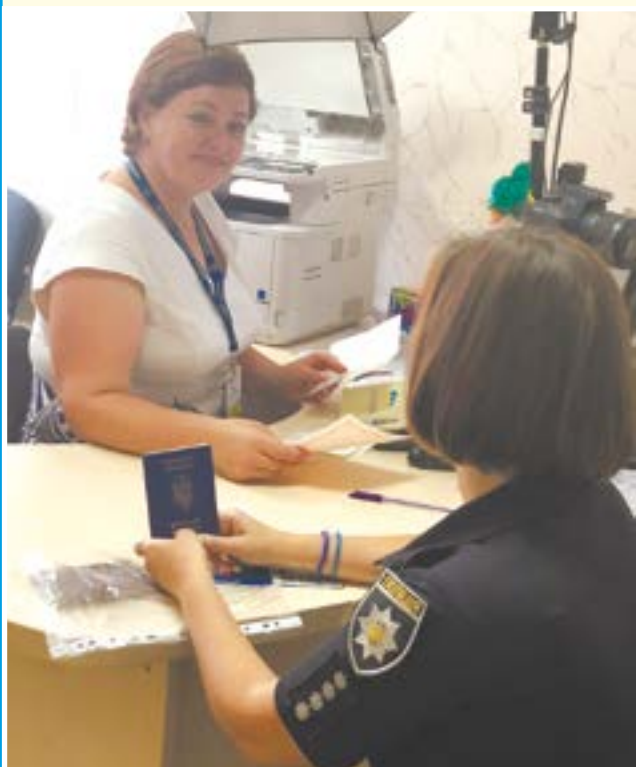
Кожна історія переселенців вражає до глибини душі, вона збережеться в наших серцях та пам'яті в «Книзі прожитого особистого життя»...

Працівники міграційної служби докладають максимум зусиль, щоб оформити/поновити якомога більшої кількості громадян паспортні документи, які посвідчують особу та підтверджують громадянство України. Адже паспорт громадянина України – це пріоритетний документ, який в подальшому дає право вступити до вузу, влаштуватися на роботу, отримати довідку внутрішньо переміщеної особи для соціальних виплат, виїхати за кордон...

Ще є випадки, коли громадянам вдалося врятувати своє життя, але, на жаль, вони втратили усі свої документи та кошти. Але ж без оплати адміністративної послуги з відновлення паспорта тимчасово переміщена особа не зможе отримати допомогу! І тут на допомогу прийшов Благодійний фонд «Корпорація монстрів». Керівництво ГУ ДМС в Одеській області організувало допомогу таким громадянам для оплати вартості поновлення, оформлення паспорта громадянина України у вигляді ID-картки. У першу чергу така допомога стала актуальною для людей, які змогли вирватися в тимчасово окупованих територій; для військовослужбовців, що були звільнені з полону та для військових, котрі втратили усі документи під час важкого поранення та знаходяться у шпиталі.

«Завдяки роботі Благодійного фонду «Корпорація монстрів» разом ми змогли допомогти в оформленні паспортів громадянина України у вигляді ID-картки більше 500 громадянам», – зазначила начальниця Головного управління ДМС України в Одеській області Олена Погребняк.

migraciya.com.ua

Агресія російської федерації призвела до кардинальних змін у житті як України, так і цілого світу, крім іншого, в сфері міжнародної міграції. Замість виїзду за кордон з метою працевлаштування, який тривалий час був найпоширенішою формою міграційних переміщень населення України, визначальною для нинішньої ситуації стала вимушена міграція. Попри її масштаби, інформація про обсяги вимушених переміщень доволі приблизна. Це й зрозуміло, адже їх склад та напрямки повсякчас змінюються. Воєнні дії тривають, отже триває й евакуація мирного населення. Водночас, завдяки звільненню від ворога частини окупованих територій, деякі переміщені особи отримали можливість повернутися до рідних домів. Тому оперувати доводиться лише оцінками і тому важливо щоразу звертати увагу на дату їх формування. Так, найбільш важливими є оцінки УВКБ ООН, які оновлюються, а отже і змінюються, щоп'ятниці (<https://data.unhcr.org/en/situations/ukraine>). Вони формуються на основі урядових даних різних країн. Проте Агентство ООН у справах біженців зазначає, що не завжди в змозі верифікувати отриману з офіційних джерел інформацію, зокрема це стосується кількості українських біженців в росії.

На початок липня, за даними УВКБ ООН, в європейських країнах нараховувалося 3 млн 574 тис. громадян України, зареєстрованих як користувачі тимчасового захисту у відповідності до Директиви ЄС від 2001 року, або носіїв подібного статусу згідно з національним законодавством. Проте процедура реєстрації триває, деякі українці щойно прибули, деякі ще не використали своє право на 90 днів безвізового перебування і поки що не звернулися за захистом, а частина клопочеться не про тимчасовий захист, а про статус біженця відповідно до Конвенції ООН від 1951 року. Тому реальна чисельність вимушених мігрантів з України в Європі більша і становить, на думку Агентства, 5 млн 493 тис. осіб. Масштаби вимушених переміщень за кордон виявляються ще більшими, якщо додати до цього числа також тих біженців, які виїхали до неєвропейських країн. Адже українців, які рятуються від війни, приймають також США, Канада, Австралія, Бразилія, Японія та інші країни на всіх континентах.

Певним чином характеризують обсяги міграційного потоку дані щодо перетинів державного кордону України. Відомо, що після 24 лютого і до кінця червня 2022 року громадяни України 8,4 млн разів перетнули кордон у напрямку на виїзд, тоді як чисельність перетинів на в'їзд становила 3,1 млн. І хоча, безумовно, дані щодо перетинів кордону вкрай важливі для оцінки динаміки, спрямованості та обсягів вимушеної міграції, необхідно зважати на те, що йдеться не про людей, а про події, тобто чисельність перетинів кордону з кількістю біженців та повернених не співпадає. Тим більше, що частина цих перетинів відбувається через кордон, який Україною не контролюється, тобто на окупованих територіях, а надана країною-агресором цифра викликає багато запитань та сумнівів.

ВИМУШЕНА ЕМІГРАЦІЯ В ОБСЯГИ, ХАРАКТЕРИСТИКИ

Треба зважати також на те, що одні й ті ж особи можуть пересуватися через кордон неодноразово і в обох напрямках. Тому, на жаль, зарано говорити, що понад 3 млн українців повернулися на Батьківщину. Адже багато з тих, хто в'їхав до країни, перебували вдома лише тимчасово і згодом знову покинули територію України. Якщо подивитися на дані прикордонників, то можна помітити, що найбільше перетинів кордону України в обидва боки припадають на вихідні дні, що опосередковано це підтверджує.

За оцінками Міжнародної організації з міграції, які базуються на результатах систематичних опитувань українців за випадково обраними телефонними номерами (з березня по червень проведено уже 6 раундів таких опитувань), станом на кінець червня до власних домів змогли повернутися до 5,5 млн осіб, які через воєнну небезпеку залишали їх щонайменше на два тижні. Проте серед повернених переважну більшість становлять ті, хто рятувався від війни в межах території України. З-за кордону прибули лише 10% повернених, або приблизно 550 тис. осіб.

Ще одне обмеження для використання даних щодо перетинів кордону полягає у тому, що хоча виїзд відбувається до суміжних держав, передусім до Польщі, проте згодом значна кількість біженців прямує до інших країн. Як показують опитування, вибір країни призначення передусім обумовлений близькістю до Батьківщини, а також наявністю родичів чи знайомих (48%). В українському випадку це означає наявність численної діаспори, що сформувався за рахунок трудової міграції за кордон.

Не менш важливою є можливість розмістити, надати допомогу. Тому з Польщі, як і з інших прикордонних до України держав, куди масово і протягом короткого часу прибули мільйони українців, було організовано переміщення до інших країн. Проте саме в Польщі станом на кінець червня 2022 року залишалися найбільше біженців. Багатьох вимушених мігрантів прийняли Німеччина та Чехія.

Країни Європи, що прийняли найбільше біженців від війни з України

За оцінками УВКБ ООН станом на кінець червня 2022 року, тис. осіб	
Польща	1180
Німеччина	780
Чехія	380
Туреччина	145
Італія	137
Іспанія	124
Франція	87
Молдова	85
Румунія	82
Велика Британія	82
Болгарія	82
Словаччина	79

Попри спільний довгий кордон, в «дружній» білорусі українських біженців лише 9 тис. А ось відповідно до заяв російських посадовців, 1,4 млн українців в результаті війни опинилися на території рф. Частина з них є мешканцями так званих л/днр, евакуацію яких до Росії влада інспірувала ще до 24 лютого. Крім того, за непоодинокими свідченнями, з районів бойових дій людей вивозять до росії примусово і розподіляють у депресивні

Олена Малиновська, доктор наук з державного управління, головний науковий співробітник Національного інституту стратегічних досліджень

та віддалені російські регіони. Британські журналісти, здійснивши аналіз місцевої преси, виявили 60 таборів для вивезених українців – від Кавказу аж до Мурманська та Далекого Сходу.

Український уряд чітко заявив, що незважаючи на будь-які порушення порядку перетину кордону та відсутність документів всі українці зможуть повернутися в країну. Здійснити це складно, однак волонтери в росії та за кордоном надають підтримку у виїзді з території рф, найчастіше до країн Балтії та Грузії. Лише російсько-європейський кордон протягом останніх двох місяців перетнули до 20 тис. громадян України.

На відміну від міграційної кризи 2015-2016 років, пов'язаної з масовим прибуттям біженців із Близького Сходу, передусім Сирії, та з Африки, коли антиіммігрантські настрої були доволі поширеними, Європейський Союз виявив вражаючу однаковість у ставленні до масової міграції на свою територію українців. Причому прибуття українців не лише не поставило під загрозу європейську єдність, а, навпаки, її посилює.

Позитивне ставлення до біженців з України передусім є наслідком усвідомлення небезпеки, яку становить для Європи агресія росії. Наступна ключова обставина – культурна близькість, численні родинні, ділові зв'язки, досвід спілкування з українцями завдяки багаторічній трудовій міграції до ЄС. Адже серед представників п'яти третіх держав, громадяни яких мають найбільше дозволів на проживання в ЄС, саме в українців найбільше таких дозволів, виданих у зв'язку з працевлаштуванням (54,3%), на відміну, наприклад, від марокканців, які становлять найчисельнішу громаду з-поза меж ЄС в Європі (лише 11,2% дозволів у зв'язку з працевлаштуванням), або сирійців, більшість з яких є біженцями (71,4%).

Співчуття викликає також склад біженців – це переважно жінки та діти, на відміну від прибулих під час міграційної кризи 2015-2016 рр., коли більшість становили одинокі молоді чоловіки. Структуру українських біженців війни можна проі-

люструвати даними щодо надання індивідуального номеру реєстрації в Польщі. 46,7% всіх номерів видано дітям до 18 років, 45,3% – жінкам 18-65 років, 4,3% – чоловікам 18-65 років, 3,7% – особам старше 65 років.

Треба зазначити й високий рівень освіти та кваліфікації українців, знання мов, що значно підвищує шанси їхнього облаштування та інтеграції в країнах перебування. Освітній рівень наших співвітчизників однозначно вищий, ніж у біженців з інших країн. Він також вищий, ніж у українських мігрантів, які виїздили на роботу за кордон до війни, більшість з яких були носіями робітничих професій із середньою чи середньою спеціальною освітою. Відповідно до даних з опитування, проведеного на кордоні Центром Разумкова, серед вимушених мігрантів 76% мали вищу освіту, 18% – середню спеціальну, лише 6% – загальну середню.

Таким чином українці в країні перебування не завжди і не обов'язково стають додатковим тягарем для систем соціального захисту, натомість завдяки значному людському капіталу можуть сприяти її розвитку. Це забезпечує їм доволі високу привабливість для працевлаштування, відтак ринкові механізми відіграють свою роль у трансформації політики та законодавства на користь прибулих.

Незважаючи на те, що серед біженців війни більшість становлять жінки, значна частина з яких опікуються малолітніми дітьми, що стоїть на заваді працевлаштуванню, а також – на дефіцит «жіночих» робочих місць, значна частина наших громадян за кордоном уже змогла самостійно підтримати себе і свої сім'ї. За інформацією з Польщі, на кінець травня знайшли офіційну роботу і працювали 100 тис. користувачів тимчасового притулку, а у червні таких було уже 220 тис., тобто біля по-

УМОВАХ ВІЙНИ: ТА ПЕРСПЕКТИВИ

ловини всіх біженців працездатного віку. Крім того, можна припустити, що якась частина українців працювала неформально, наприклад надаючи послуги в домогосподарствах. У Чехії роботу знайшли 50 тис. українців, передусім у секторах, де робочі місця було важко заповнити.

Найгостріше і найбільочіше питання, яке невідворотно виникає у зв'язку з масовим виїздом українців за кордон, чи повернуться вони на Батьківщину, чи не обернеться вимушена міграція численними людськими втратами для країни. За даними різних опитувань, до 80% біженців війни декларують своє бажання повернутися. Проте вже зараз 10-20% з них такого наміру не мають. Приблизно стільки ж, 15% вимушених мігрантів, за даними опитувань Центру Разумкова, хотіли виїхати за кордон ще до війни, а серед молоді 18-35 років частка таких осіб становить 22%. Тобто хоча, безумовно, переважна більшість вибулих з України громадян керувалася міркуваннями безпеки, частина з них шукала за кордоном не лише безпечного, а й більш забезпеченого життя.

Повернення українців залежить від стількох невідомих наразі факторів, що будь-які прогнози неможливі. Найважливіший серед них – фактор часу, тобто наскільки швидко буде досягнуто перемоги і створено умови для безпечного повернення людей. Чим тривалішим є перебування мігрантів в країні, тим більша імовірність того, що вони зможуть там інтегруватися, налагодити життя і визначитися на користь постійного проживання.

Важливою є також політика країн перебування, адже притулок, наданий українцям, недаремно називається тимчасовим, і у разі нормалізації ситуації в Україні може бути припинений, хоча зацікавлені у поповненні своїх людських ресурсів зарубіжні держави, імовірно, докладатимуть

питання возз'єднання сім'ї. Іншими словами, чи після закінчення війни чоловіки приєднаються до своїх сімей за кордоном, чи навпаки жінки повернуться до своїх чоловіків в Україну.

Не менш важливим для рішення про повернення буде також і те, чи матимуть біженці куди повертатися. Уже тепер, за даними опитування МОМ, яке згадувалося вище, у 24% переміщених осіб будинки пошкоджені або повністю зруйновано. І якщо, наприклад, сім'я, що втратила житло та майно все ж вирішить відбудувати своє життя на Батьківщині, необхідність накопичити для цього фінансові ресурси може бути вагомим спонукальним мотивом для роботи та перебування за кордоном.

Загалом можна припустити, що до тривалого проживання в зарубіжних країнах найвірогідніше схилитимуться ті, хто має там родину, виїхав до віддалених держав, завдяки професійним знанням та кваліфікації може знайти достойну роботу і забезпечити собі гідний рівень життя. Низькою є також вірогідність повернення молоді, яка продовжуватиме навчання за кордоном.

Водночас оскільки для ліквідації наслідків війни домогосподарства потребуватимуть значних коштів, а заробити їх в Україні в зруйнованій війною економіці буде складно, то можна очікувати поширення тимчасової трудової міграції за кордон. На користь такого висновку свідчить багаторічне використання громадянами України роботи за кордоном як стратегії виживання в несприятливих обставинах, а також той факт, що нині міграційний досвід вимушено набувають люди, які за інших обставин закордонних заробітків не потребували або на них не наважувалися.

Таким чином, війна активізує міграцію

КУРТ ВОЛКЕР: «ПОТРІБНО РОЗРОБИТИ СПЕЦІАЛЬНИЙ МЕХАНІЗМ ПРИЯТЯГНЕННЯ ДО ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА СКОЄННЯ РОСІЄЮ ВОЄННИХ ЗЛОЧИНІВ»

← Початок на 4-й стор.

це знову наступного року, але що далі?»; «Як довго це триватиме?»; «А чи достатньо роблять наші європейські союзники? Чому тільки США все роблять?».

Якщо ви подивитесь на обсяг і ціну зброї, яка надходить до України, США більш ніж у 10 разів перевищують будь-кого іншого. Будь-хто інший – це Сполучене Королівство, а після нього – Польща, яка надала не лише військову допомогу, але й величезну поміч з боку суспільства.

Тож ці аргументи – скільки грошей, як довго, чи достатньо європейці роблять, чому ми, чи не варто нам більше турбуватися про Китай, – такі аргументи починають мати трохи більше резонансу. Я думаю, що деякі з них зроблені щиро, а деякі інструментально, щоб люди справді спрямовували ресурси на власну мету. Мовляв, ми не повинні витратити 40 мільярдів доларів в Україні, а повинні витратити на те, щоб збулися викопного палива. Вони сперечаються про Україну, але насправді мова йде про зміну клімату.

Ці речі існують, і це не означає, що вони переважатимуть, але це означає, що для тих 80% нам потрібно бути впевненими, що ми постійно наводимо правильні аргументи щодо того, чому це важливо, в чому інтерес США, чому небезпечно існування путінізму як ідеології. Той тип імперіалістичної ідеології, яку представляє Путін, є тим, що дало нам Другу світову війну.

Проблема тут не в тому, що ми можемо спричинити Третю світову війну, зіткнувшись з Путіним – ні, ми фактично запобігаємо Третій світовій війні, роблячи це. І ми ризикуємо, якщо цього не зробимо.

– *Захоплення росією України було б неможливим без попередніх років агресивної пропаганди, до якої були залучені базати російських журналістів. Йдеться не лише про великі державні телеканали, але й про чимало місцевих ЗМІ.*

І ми вважаємо, що не можна заперечувати відповідальність російських ЗМІ та російських журналістів за війну в Україні. Водночас ми чуємо заклик підтримати незалежних російських журналістів за кордоном або бачимо програми, запущені європейськими урядами чи організаціями для українських та російських журналістів. Це дуже чутливе питання для українських журналістів – ми просимо не комбінувати українських та російських журналістів в одній програмі. Чи розуміють ці проблеми в Сполучених Штатах?

– По-перше, дійсно важливо не плутати українських журналістів та російських. По-друге, не варто класифікувати всіх російських журналістів як одне й те саме, тому що є державні медіа, і я бачив телепередачі, де журналіст брав у когось інтерв'ю, а потім кричав, тому що співрозмовник говорив не те, що журналіст хотів, щоб він сказав.

Такого журналіста важко назвати журналістом, це інструмент впливу держави. І є інші журналісти, які є справжніми журналістами, які мають певну чесність і намагаються донести інформацію.

Є журналісти, які виїхали з країни, а потім намагаються продовжувати займатися російськомовною журналістикою, щоб надавати правдиву інформацію, до якої росіяни можуть отримати доступ і довіру. Тому заслуговують на підтримку ті журналісти, які намагаються й надалі підтримувати цей голос.

Тож ми маємо розуміти, про яких саме російських журналістів ми говоримо та за допомогою яких інструментів вони працюють. Несуть відповідальність ті, хто є інструментами в державі, та існує також потреба в російських журналістах, які можуть приносити інформацію до росіян.

– *Чи плануєте Ви запускати навчальну програму з журналістики в American University Kyiv?*

– Це чудове запитання. Ми свідомо починаємо з Software Engineering, Business Administration і Global Management. Вони побудовані на тих сильних сторонах, які вже є в Україні. Ці програми допоможуть підготувати спеціалістів для ринку праці, щоб створити сильний людський капітал.

Водночас є попит на повноцінний університет з різними дисциплінами, включно з політологією, міжнародними відносинами, журналістикою, соціальними науками. Ми, звичайно, відкриті до цього. Немає жодної заборони, немає жодних обмежень, але це ґрунтуватиметься на зважених та ефективних бізнес-рішеннях щодо розвитку університету, щоб у нас була сталість, якість, тому всі ці академічні вектори знаходяться у процесі прийняття рішень.

Зараз ми приймаємо заявки на магістерські та бакалаврські програми. Незважаючи на війну, у вересні розпочнемо онлайн-навчання з переглядом можливості навчання офлайн у січні 2023 року та новим набором студентів в січні, а потім у вересні 2023 року.

Пропонуємо наразі п'ять програм – дві магістерські та три бакалаврські з подальшим розширенням, оскільки кількість студентів буде збільшуватися з кожним семестром. Маємо потужну фінансову підтримку та партнерство з боку Arizona State University щодо доступу до навчальних програм та викладачів.

Незважаючи на те, що наразі це буде онлайн-навчання, я маю персональну мету популяризувати діяльність університету для громадськості: публічні лекції, публічні виступи, AUK Talks, продовження яких заплановане на вересень.

Великою перевагою і поштовхом для створення школи журналістики в AUK є той факт, що Arizona State University має одну з найкращих шкіл журналістики та комунікацій у Сполучених Штатах – це Школа журналістики та масових комунікацій Волтера Кронкайта.

Ліна Куц,
власкор газети «Міграція»

Locations of resettlement camps

зусиль для затримання на своїй території спеціалістів, молоді.

Проте вирішальний вплив на рішення щодо міграції справляють життєві обставини конкретної людини. Тому за одних і тих самих економічних та політичних умов одні люди виїжджають, а інші – залишаються. Оскільки за кордоном наразі перебувають переважно жінки та діти, їхні чоловіки, батьки здебільшого залишилися в Україні. Важливим чинником подальшої міграційної поведінки біженців війни буде той спосіб, в який вони вирішуватимуть

з України, що може призвести до помітних демографічних втрат та уповільнити повоєнне відновлення. Тому створення умов для повернення біженців набуває чи не центрального значення серед завдань відбудови держави. Водночас трудова міграція за кордон може бути використана як важливе джерело доходу для відновлення країни та добробуту громадян. У зв'язку з цим заохочення переказів та їх інвестиційного використання, мобілізація діаспори на допомогу Україні має стати важливою складовою міграційної політики держави.

УКРАЇНСЬКА ЦЕНТРАЛЬНА РАДА

Перша адреса Центральної Ради – вулиця Володимирська, 42. У цьому будинку, що стоїть і досі біля Золотих Воріт, з 1908 року діяв український клуб «Родина». У його приміщенні, а саме в дальній від входу кімнатці, й розпочала свою діяльність Центральна Рада.

«Було рішено заложити загальну організацію, яка об'єднувала б всі українські національні організації й стала б на чолі руху. Ухвалено було назвати її Центральною Радою», – згадував Дмитро Дорошенко, обраний товаришем (заступником) голови.

Проголосували також, щоб очільником нової структури став професор історії Михайло Грушевський, примусово висланий кілька років тому царським урядом до Росії.

До його повернення з Москви обов'язки голови тимчасово поклали на Володимира Науменка, відомого громадського діяча, фундатора популярної в Києві «Гімназії Науменка».

Члени Товариства українців-поступовців – позапартійної організації ліберально-демократичного напрямку – наполягали, щоб Центральну Раду утворили на базі їхнього товариства. Натомість молодь і представники численних соціалістичних організацій вимагали керуватися партійним принципом.

Поступовці вважали ризикованим довірити у революційний час керівництво людям новим, без досвіду. Проте сформували Раду саме за партійними квотами.

«Тому, – пояснював Дорошенко, – що переспорити й переконати людей з демагогічним нахилом дуже важко». Він мав на увазі насамперед українських соціал-демократів і соціал-революціонерів.

Лише щодо кандидатури на голову суперечок не виникло: обидві сторони бачили такою людиною Михайла Грушевського. «Бо всі ми, – згадував визначний громадський діяч і меценат Євген Чикаленко, – вважали його тоді за «некоронованого короля України», який, як приїде, то дасть всьому порядок і лад».

За тиждень М. Грушевський повернувся до Києва. Та подорож з Москви могла стати для нього фатальною.

Поїзд мав прибути на вокзал у вечірню годину. Зустрічати професора поїхали члени Центральної Ради Федір Матусевський та Дмитро Дорошенко. Чекали кілька годин – потягу нема. Що сталося, невідомо. Близько опівночі вони залишили водія з автівкою дочекатися шанованого пасажера, а самі поїхали відпочивати. Водій ждав до 4-ї ранку і теж вирушив додому.

Поїзд прибув за годину – о 5-й. З'ясувалося, що спальний вагон, у якому їхав Грушевський, вночі запалав. Професор встиг вискочити, в чому спав. Усі його речі та документи згоріли. Навряд чи це був теракт – новій російській владі було не до Грушевського. Скоріше за все нещасний випадок.

З вокзалу, за спогадами Д. Дорошенка, «довелось мандрувати Михайлові Сергійовичу пішки, в пальті поверх білизни і в нічних пантофлях». А березень був холодний...

12 березня президія Центральної Ради ухвалила «привітати М. С. Грушевського в його помешканні, а потім запросити його на збори Центральної Ради». Проте вже наступного дня головуєчий Федір Крижанівський повідомив, що «привітання п.

4 (17 за новим стилем) березня 1917 року в Києві було засновано Центральну Раду – представницький орган українських політичних, громадських і культурних організацій. Згодом вона стала революційним парламентом України.

Грушевського не відбулось, позаяк він був хворим після подорожі».

Лише 15 березня професор прибув до Центральної Ради. У протоколі того засідання записано: «Збори вітають п. Грушевського». Він, за словами Чикаленка, «був дуже задоволений, що його позаочно вибрано головою».

Перший склад Центральної Ради налічував 94 членів. Серед них – не лише відомі громадські діячі, але й письменники: Микола Вороний, Любов Яновська, Людмила Старицька-Черняхівська, літературознавець Сергій Єфремов, історик Микола Василенко, піонерка українського жіночого руху Софія Русова, протоієрей Нестор Шараєвський, два священники, кілька військових.

Траплялися навіть подружні пари: наприклад, викладач Київської Політехніки Олександр Вілінський та його дружина – письменниця і перекладачка Валерія О'Коннор-Вілінська. Або голова Центральної Ради Михайло Грушевський та Марія Грушевська, вчителька і перекладачка.

У тому першому складі ще не було ані Володимира Винниченка, ані Симона Петлюри. Вони з'явилися лише в другому розширеному складі парламенту, що працював з 7 квітня. Серед 141 його членів – видатний знавець музейної справи Микола Біляшівський, лікар Олександр Крупський (далекий родич дружини Леніна), письменник Володимир Леонтович, мовознавець Григорій Голоскевич, архітектор Сергій Тимошенко. Був, до речі, й представник Таврії – Юрій Дежур-Журов.

Нарешті, третій склад, обраний 7 серпня, виявився найчисленнішим – 655 членів. Він засідав до весни 1918 року.

Штаб-квартирою Центральної Ради став Педагогічний музей. «Звідти й почали сходити нитки, що поступово охопили провінційні міста і навіть села України, а також і армію. Українські діячі проявили в цю епоху велику енергію і зуміли за короткий час створити широко розгалужену, міцну організацію», – захоплено писав київський адвокат Олександр Гольденвейзер.

Пленарні сесії відбувалися в Троїць-

кому Народному Домі (нині Київський національний академічний театр оперети). Здебільшого засідання були відкритими для відвідувачів. Порядок денний оголошувався заздалегідь. Люди приходили подивитися, як працює український парламент.

«Засідання розпочалося у великій залі, – читаємо в одному з протоколів, – на хорах повно публіки». В іншому: «Сила публіки переповнила хори». Або: «Головує тов. Грушевський. Усі хори й лави заповнені народом».

Щоправда, було й таке: «Розпочинається засідання о пів на дев'яту вечора. Депутатів мало, публіки теж обмаль, бо порядок дня для широкої публіки малоцікавий». Того дня розглядалася низка законопроектів про склад суддів вищого суду.

Не раз сесії парламенту завершувалися «о 12-й годині ночі при співіх «Заповіту» і «Ще не вмерла Україна».

Переважно головував Михайло Грушевський, інколи – його заступники. Траплялося, вечірні засідання затягувалися до 2-ї години ночі. А, наприклад, історичне засідання, на якому ухвалили IV Універсал про державну незалежність України, «розпочалося лиш на початку 1-ї години ночі, бо до того часу фракції обговорювали в остаточній формі Універсал. Публіка, якої набилось сила-силенна, терпляче чекала початку».

Центральна Рада працювала до кінця квітня 1918-го – трохи більше року. Проте відіграла видатну роль: проголосила створення Української народної республіки, обрала гербом Тризуб, а кольорами державного прапора – жовтий і блакитний. Ухвалила «Закон про випуск українських грошей». Затвердила закон про громадянство. Призначила уряд самостійної України. Визначила адміністративно-територіальний поділ України. Нарешті, ухвалила в трьох читаннях Конституцію УНР.

Найголовніші символи сучасної України були офіційно закладені саме тоді.

Однією з помилок Центральної Ради було приділення недостатньої уваги формуванню українського війська. Тому коли більшовицька Росія кинула проти УНР

свої військові сили для наведення «революційного порядку», то від повного розгрому врятував сепаратний мирний договір, укладений у ніч на 9 лютого 1918 року з країнами Четверного союзу, який міністр закордонних справ Австро-Угорщини Оттокар Чернін назвав «Хлібним миром». Через продовольчу кризу в Австро-Угорщині та Німеччині вони погодились в обмін на гарантовані поставки хліба, м'яса та промислової сировини оголосити протекторат над Україною. У зв'язку з критичною для Росії ситуацією на Західному і Південно-Західному фронтах, переговори з нею країнами Четверного союзу у тому ж Бресті велись в ультимативній формі і після того, як півмільйонний контингент австро-німецьких військ на запрошення УНР зайняв територію України, більшовики були змушені залишити Київ, а 3 березня зобов'язались визнати незалежність УНР.

Повернувшись з Вінниці до Києва, Центральна Рада у повному складі на сесії уже не збиралась, а скликались лише засідання її президії (Малої ради). 17 березня вона ратифікувала Брестський договір та зайнялась розробкою законопроектів про Головну економічну раду, формуванням загальних основ Української армії, розглядом тимчасового бюджету, підготовкою нової Конституції. Уряд розробляв проект будівництва у Києві, «як столиці великої держави», урядового кварталу. Ситуація ж вимагала вирішення нагальних соціально-економічних питань, перш за все аграрного, яке цікавило не лише представників підприємницьких кіл, фінансів і селянства, які закликали УЦР відмовитись від «ілюзій і утопій побудувати майбутнє України на соціалістичних началах», але й німецьку і австрійську військові адміністрації.

Занепокоєний неспроможністю УНР виконати взяті на себе економічні зобов'язання, головнокомандувач німецьких військ групи «Київ» фельдмаршал Герман фон Айхгорн без узгодження з українським урядом 6 квітня видав наказ про початок посівної. Це було розцінено як втручання у внутрішні українські справи, проте змоги «силою змусити німців шанувати не на словах, а на ділі суверенність УНР» Центральна Рада не мала, а шукати з ними компроміс ні голова Центральної Ради Михайло Грушевський, ні голова Ради народних міністрів Всеволод Голубович, не поспішали.

«Постійне співробітництво з цими людьми, які через свої соціалістичні теорії перестають розуміти реальне співвідношення речей, неможливе», – резюмував після зустрічі з українськими урядовцями і провідними лідерами УЦР, у тому числі й Грушевським, німецький посол Альфонс Мумм фон Шварценштейн. Зважаючи на слабкість УНР, німецьке командування все більше схилилось до його повної заміни. Від запровадження на території України генерал-губернаторства довелось відмовитись через брак достатньої кількості німецьких і австрійських військових та адміністративних ресурсів й ставка була зроблена на людину, яка була б здатна не лише очолити державу і об'єднати навколо себе більшу частину українського населення та партій різної спрямованості, але й здійснити такий переворот.

**Роман Кухаренко,
власкор газети «Міграція»**

29 квітня 1918 року в Києві в будівлі кінного цирку Петра Крутикова «Hippo Palace» (тепер на тому місці кінотеатр «Україна») за участі понад 6000 делегатів відбувся Всеукраїнський хліборобський конгрес, який проголосив Павла Скоропадського гетьманом усієї України. Впродовж однієї ночі гетьманські війська встановили контроль над всіма урядовими установами. Того ж дня гетьман розпустив Українську Центральну Раду та проголосив Українську Державу, ухвалив Закони про тимчасовий державний устрій України. Ними було встановлено нову форму правління – Гетьманат та порядок здійснення гетьманської влади.

Гетьман отримав виняткові повноваження: затверджував закони, призначав і звільняв вищих урядовців, генеральних суддів, був верховним командувачем армії та флоту, здійснював керівництво зовнішньою політикою. Також йому належало право оголошувати надзвичайний стан, амністію, надавати громадянство тощо.

Вищим керівним органом Української Держави стала Рада Міністрів, яка мала одночасно виконавчу та законодавчу владу. Її структура нагадувала УНР-івську. Щоправда, ліквідували російське, польське, єврейське відомства, а поштово-телеграфне реорганізували в департамент Міністерства внутрішніх справ. Натомість з'явилися Міністерства охорони здоров'я та віроспові-

дань. Освітнє отримало назву Міністерство народної освіти та мистецтва. За Гетьманату зазнала трансформації і судова гілка влади. Замість Генерального суду УНР 8 липня утворили Державний сенат – вищий судовий орган. Його головою став Микола Василенко.

Формування Ради Міністрів доручили Миколі Василенку, який головував на перших засіданнях, але з 7 травня уряд очолив нащадок старовинного козацько-старшинського роду Федір Лизогуб. Віце-прем'єром і міністром народної освіти та мистецтва став Микола Василенко, фінансів – Антон Рженецький, внутрішніх справ – Ігор Кістяківський, віросповідань – Василь Зінківський, військових справ – Олександр Рогоза, шляхів сполучень – Борис Бутенко, охорони здоров'я – Всеволод Любинський, продовольства – Юрій Соколовський, юстиції – Михайло Чубинський (син автора слів гімну України), міністром закордонних справ – Дмитро Дорошенко. У кадровій політиці гетьман в значній мірі спирався на вихідців із української аристократії, які мали досвід державної служби.

Одним із найважливіших напрямків діяльності було законотворення. Цікаво, що до червня 1918 року в Україні взагалі не існувало спеціальної процедури законотворчості. Її розробили і послуговувалися в часі Української Держави. Затверджував закони гетьман. Часто за основу ухвалених законів брали нормативні акти царської Росії.

Загалом в Українській Державі було ухвалено понад 500 нормативних актів, у середньому по 70 на місяць. Серед новачів – прийняття першого державного бюджету

ГЕТЬМАНАТ СКОРОПАДСЬКОГО

Навесні 1918 року посилювалися опозиційні настрої щодо Центральної Ради. Причинами цього були відсутність боєздатних збройних сил, невірність нагальних соціально-економічних проблем, суперечки всередині фракцій і протиріччя між лідерами Центральної Ради. Невиконання Україною умов Брестського договору щодо поставок хліба й сировини державам Четверного союзу викликали невдоволення і розратування німецького командування. Власне німецький чинник став одним із ключових в підготовці державного перевороту 29 квітня 1918 року.

як узагальненого кошторису. Гетьман схвалив його у червні 1918 року в «Правилах про порядок розгляду Державного бюджету й фінансових кошторисів на 1918 рік».

Скоропадський також ініціював розробку проектів державних символів Української Держави. До роботи в спеціальній комісії він залучив Георгія Нарбута, котрий запропонував Державний Герб – «зображення козака з мушкетом на плеч, у верхній частині якого розміщено Володимирський тризуб. Навколо буяв рослинний орнамент, виконаний у стилі козацького бароко».

зю, що охороняла північно-східні кордони України.

Для формування дієвих збройних сил Української Держави планувалося створити 8 територіальних корпусів і 5 кінних дивізій. Загальна чисельність армії в мирний час мала становити 310 тис. осіб. Проте реалізувати ці амбітні плани гетьману не вдалося. Військовим міністерством були сформовані кадри лише територіальних корпусів, а також гетьманська гвардія – Сердюцька дивізія із заможного селянства Лівобережжя. У серпні гетьманському урядові була передана Сіра (Сірожупанна) дивізія. Вона отримала назву 1-ї Козацько-стрілецької дивізії. Того ж місяця гетьман видав наказ про відновлення стрілецької формації – Окремого загону Січових стрільців. Його особовий склад на початок листопада налічував 59 старшин і 1187 стрільців.

Особливі надії гетьман покладав на козацтво, в жовтні затвердив закон «Про відновлення українського козацтва».

Більш ефективною, в порівнянні з добою Центральної Ради, була діяльність уряду у фінансово-фіскальній сфері. Міністерство фінансів домоглося введення та зміцнення національної валюти, функціонування Державної скарбниці, Українського державного банку, митної та податкової служб, відновлення державної цукрової і горілчаної монополії. Завдяки таким заходам прибутки склали близько 3,2 мільярда карбованців.

Зовнішньополітичний курс Гетьманату майже повністю визначався союзницькими зобов'язаннями перед Четверним союзом. До безперечних успіхів на міжнародному фронті належало визнання Української Держави цими країнами, а також Азербайджаном, Грузією, Доном, Кубанню, Польщею, Фінляндією, Румунією і Швейцарією. Згодом дипломатичні відносини були встановлені ще з 8 державами – Бельгією, Вірменією, Голландією, Грецією, Данією, Норвегією, Персією і Швецією. Загалом Україна відкрила 11 дипломатичних і до 50 консульських представництв у 20 країнах світу, а на своїй території – 12 дипломатичних і 42 консульських представництв 24 держав.

У вересні 1918 року гетьман здійснив офіційний закордонний візит до Німеччини. Тоді Берлін засвідчив підтримку самостійної Української Держави. Переговори про встановлення кордонів тривали з Росією, Австро-Угорщиною, Румунією, Білоруссю та козацьким Доном. У травні 1918 року була визначена лінія розмежування між військами Української Держави та Росії. Смуга біля кордону завширшки 10-40 кілометрів отримала назву «нейтральна зона».

В Українській Державі продовжувалися процеси українізації, започатковані УЦР. Завдяки міністрові народної освіти та мистецтва Миколі Василенку введено обов'язкове вивчення в усіх середніх школах української мови, літератури, історії та географії

України. В усіх державних установах і військових частинах створили курси українознавства. У листопаді 1918-го в Україні діяло 150 українських гімназій, для яких було видруковано кілька мільйонів підручників.

6 жовтня 1918 року на основі Українського народного університету в Києві було відкрито Український державний університет. Під час формування закладів, закупівлі книг, обладнання, підбору викладачів, призначень у російськомовних університетах Києва, Харкова, Одеси, Ніжина відкривали кафедри української мови, літератури, культури, історії та права. Колишні російські університети оголосили українськими державними. Науковцям надали право захищати дисертації українською мовою. У Полтаві від жовтня 1918 року запрацював історико-філологічний факультет із усіма правами університету.

22 жовтня святково відкрили Кам'янець-Подільський державний український університет. Його ректором було обрано Івана Отієнка. У числі перших професорів університету були: літературознавець Леонід Білецький, історик Дмитро Дорошенко, письменник і поет Володимир Самійленко, етнограф та фольклорист Філарет Колесса.

Кульмінацією розвитку тогочасного наукового життя стало відкриття в листопаді 1918 року Української академії наук (УАН). Цьому передувала діяльність Українського наукового товариства в 1917 році. За Гетьманату з травня 1918-го справою створення УАН опікувався міністр народної освіти та мистецтва Микола Василенко. У той час в Україні існували наукові товариства у Львові та Києві. Структурою та діяльністю вони були подібні до академії наук, але функціонували за рахунок приватної ініціативи та пожертв.

У період Гетьманату спеціальна комісія активно працювала над відповідним законопроектом. 14 листопада гетьман затвердив Закон «Про заснування Української академії наук у Києві». 24 листопада відбулося її перше засідання. Академією очолив біохімік та організатор науки Володимир Вернадський. Неодмінним секретарем став сходознавець Агатангел Кримський.

УАН мала три відділи: історико-філологічний (очолив Дмитро Багалій), фізико-математичний (на чолі з Миколою Кащенко) і соціальних наук (голував Орест Левицький). Також при УАН діяли постійні та тимчасові комісії за різними напрямками, наприклад із вивчення природних багатств України, археографічна, «для складання словника живої української мови», «для складання біографічного словника діячів України», соціальних і правничих питань.

2 серпня 1918 року засновано Національну бібліотеку Української Держави (нині – Національна бібліотека України імені Володимира Вернадського). Розпочалося академічне видання творів Тараса Шевченка та Івана Франка.

Роман Кухаренко,
власкор газети «Міграція»

ІСЛАМСЬКА ЦИВІЛІЗАЦІЯ В УКРАЇНІ

могла захопити таку велику кількість полонених.

Таким чином можна з впевненістю стверджувати про те, що саме під час походу Марвана Іслам був вперше принесений на землі нинішньої України. Не дивлячись на те, що каган прийняв Іслам лише для годиться, ця релігія достатньо швидко завоювала популярність серед населення величезної держави, про що свідчать археологічні розкопки на території України.

Іслам і Київська Русь в X ст.

На початку X ст. найсильнішою державою Східної Європи стає Русь зі столицею у Києві. Занепад Хазарського каганата призводить до повільних змін геополітичної ситуації в регіоні. Протягом століття сусідні до Русі народи відмовлялися від язичництва та приймали християнство (чехи, угорці, поляки) чи Іслам (булгари). Перед київськими князьями постає проблема вибору не тільки релігії, але й вектору, який визначить розвиток найбільшої європейської держави на століття вперед.

Історія прийняття християнства князем Володимиром Святославичем добре відома з літопису «Повість временних літ». Вибір, зроблений київським князем у 988 році на користь християнства в його візантійській версії, був зумовлений як пошуками істинної віри, так і політичними причинами. Хоча низка переважно мусульманських авторів припускають, що князь Володимир у свій ранній період міг схилитися до Ісламу.

Іслам у Золотій Орді

Командувач військом західної армії монголів хан Бату (Батий) (1205-1255), який в середині XIII ст. очолив успішний завоювальницький похід на Русь і держави Західної Європи, доброзичливо ставився до Ісламу, дозволяючи в похідних таборах створювати мечеті. Ось як арабський історик аль-Джузджані описує ставлення монгольського ватажка до мусульман: «Він (Бату) був людиною дуже справедливою та другим мусульман; під його покровительством мусульмани проводили життя привільно. У таборі і у племені його були влаштовані мечеті зі спільнотою, імамом і муадзіном. У продовження його правління та за його життя країнам Ісламу не трапилось жодної біди ні з його (власної) волі, ні від його підлеглих, ні від війська його». Хоча опис аль-Джузджані малоє нам дещо ідеалізований образ Бату-хана, у цілому він відповідає дійсності.

Незабаром після смерті Бату на золотоординський престол зійшов його брат – хан Берке (1209-1266). Новий правитель ще у 40-ві роки XIII ст. прийняв Іслам. Про що поділю повідомляють багато арабських істориків та літописців. Рукн-ад-дин-Байбарс, автор багатомного твору «Таріх Байбарса» («Літопис Байбарса»), дав детальний опис того, за яких обставин Берке став мусульманином. «Сів на престол країни Берке. Він прийняв Іслам, був побожний, встановив маяки релігії, розповсюджував закони мусульман... Взвяс за побудову мечетей і медресе у різних кінцях своєї країни. Причиною прийняття ним Ісламу стало те, що аш-шайх Наджм ад-дин Кубра... розподілив своїх муридів великими містами. Відправив... Сайф ад-дин Бохарзі до Бухарі».

У цей час, згідно з трактуванням І. Измайлова, в Улусі Джучі «відбулося становлення не лише Ісламу як державної релігії, а й вибір конкретної віровчальної практики та законодавчих канонів, а також вироблення співвідношення місцевих традицій та мусульманського права».

Як державна релігія Іслам утвердився у Золотій Орді під час правління хана Узбека (приблизно 1283-1341 рр.). Цей час став часом справжнього розквіту Золотої Орди. Хан припинив чвари всередині Улуса Джучі, провів адміністративну реформу. Завдяки покровительству торгівлі, невеликі причорноморські містечка перетворилися на великі

Україна унікальна своїм місцезнаходженням, її стародавня земля бачила багато. Це і перетин культур та релігій. Це і активна міграція населення. Це і місце, де виникали та розвивалися держави й суспільства. Це і торговельні шляхи, які завжди привертали до себе увагу, а саме вихід до Чорного моря, вхід до європейського геополітичного поля, шлях з варягів у греки. І все це зумовлювалося поєднанням осілої та кочової цивілізацій.

центри, де розвивалися ремесла, будувалися палаци та караван-сарайі. Потоки товарів, що йшли Великим шовковим шляхом, прямували до Акермана, Кілії, Шехра аль-Джедіда, міст Криму та Кавказу.

У середині XIV століття більшість сучасної України була територією, де панував Іслам.

Письмове джерело з архіву польських шляхтичів Замайських, яке датується серединою XVI ст., фіксує 11 мечетей, що збереглися на той період у дністровсько-дніпровському міжріччі. Усі вони були побудовані з 1320-го по 1360 рік. Під час недавніх археологічних розкопок городища «Кінськй води» (Запорізька область) було знайдено залишки мечеті золотоординських часів. Італійці назвали це місто «Сім мечетей» за кількістю молитовних будинків, які були розташовані в ньому.

Мусульманське громадське та політичне життя у Криму та Північному Причорномор'ї у XVIII-XX ст.ст.

Перша половина XV ст. була відзначена стрімким економічним та політичним занепадом Золотої Орди. Сусідні держави з ослабленою увагою стежили за смертю великої мусульманської імперії.

Прагнення кримської політичної еліти до незалежності вперше проявилось ще в період панування золотоординського беклярбека Мамає (1335-1380), який народився в Солхаті та був тісно пов'язаний із правлячими колами Криму. Після поразки та загибелі Мамає ідеї створення незалежної держави не були забуті. На тлі дедалі більшої деградації центральної влади кримські беї стали домагатися економічної та політичної самостійності.

Становлення незалежного Кримського ханства відбувалося під постійним тиском із боку сусідніх держав. Москва, Литва, Молдавське князівство та імперія Осман – всі вони сподіялися поставити Крим під свій контроль. У цій ситуації першому кримському хану Хаджі Гераю довелося покладатися не лише на власну військову міць, а й на талант дипломата, який уміло грав на протиріччях великих держав.

Біля 1445 року Хаджі Герей розгромив біля Перекопа війська золотоординського хана Сеїд-Ахмеда, а потім увійшов до Криму, ставши його повноправним господарем. У наступні роки Хаджі Герей ще не раз завдав тяжких поразок військам Великої Орди, при цьому він намагався залучити собі на службу захоплених у полон ординців, тим самим збільшуючи мусульманське населення ханства та власні збройні сили. До кінця правління Хаджі Герая Кримське ханство перетворилося на серйозного політичного гравця у східноєвропейському регіоні, з яким були змушені рахуватися у Москві, Варшаві, Вільно та Стамбулі.

У період, коли Кримське ханство та Османська імперія володіли землями у міжріччі Дунаю та Кубані, було збудовано тисячі мечетей, які свідчать про активне релігійне життя на цих землях у період з кінця

XV ст. до останньої чверті XVIII ст. Відомо, що на момент захоплення російськими військами Криму в 1783 році на півострові було понад 1660 мечетей. Що стосується мусульманських молитовних будинків за межами Криму, то їх кількість досі залишається невідомою, йдеться принаймні про багато сотень мечетей.

Крім мечетей, існували і медресе, у яких велася підготовка кадрів мусульманського духовенства. У період пізнього середньовіччя в Криму, Єдісані, Буджаку та інших землях Північного Причорномор'я надзвичайно багатим було інтелектуальне та релігійно-філософське життя суспільства. Численні письменники, поети, історики, філософи, знавці коранічних наук створювали те специфічне середовище, завдяки якому землі нинішнього півдня України були не периферією ісламського світу, а одним із його центрів.

Занепад мусульманської цивілізації в Кримському ханстві був не наслідком якогось внутрішніх проблем, а результатом цілеспрямованої агресивної політики Російської імперії, яка прагнула ліквідувати державність кримскотатарського народу. У період з кінця XVIII ст. і аж до початку XX ст. окупаційна влада особливо активно чинила тиск на ісламські релігійні установи, примусово закривавши мечеті та медресе.

Якщо подивитися статистичні дані про кількість мечетей у Криму, то можна виявити, що за 106 років (з 1783-го по 1889 рік) кількість мечетей з 1660 скоротилася до 737, а до 1921 року на півострові їх залишилося лише 632. Разом з мечетями стрімко скорочувалася і чисельність мусульманського населення, яке царська влада Росії буквально видавлювала з рідної землі.

Ще гіршою була ситуація за межами Криму. У період з кінця XVIII ст. до 1806 року, коли російською армією був зайнятий Буджак – останній мусульманський анклав у міжріччі Дунаю та Дністра – мечеті в Кілії, Акермані, Хаджібеї, Очакові, Ізмаїлі та інших містах Північного Причорномор'я були закриті, передані православній церкві або просто зруйновані.

У другій половині XIX ст. відбулася деяка лібералізація суспільно-політичного життя в Російській імперії, що дало можливість мусульманським громадам на півдні та сході України побудувати нові мечеті та активізувати контакти з єдиновірцями у Криму та на Кавказі. Значну роль у підйомі Ісламу відіграв видатний мусульманський просвітильник Ісмаїл Гаспринський, який організував видання першої ісламської газети «Терджиман», що видавалася в Бахчисараї з 1883-го по 1918 рік, і яку з інтересом читали не тільки в Криму, а й у Одесі, Миколаєві, Харкові.

У період Української революції 1917-1921 рр. ісламський рух в Україні та Криму пережив короткий, але яскравий період. Його квітцесенцією стало створення першої в історії мусульманської держави з республіканською формою правління – Кримської народної республіки. З приходом до Криму влади комуністів (листопад 1920 року) починається період занепаду релігійного життя, який спричинив закриття мечетей та репресії проти мусульманської громади.

Сучасний стан Ісламу в Україні

З появою незалежної української держави після розпаду СРСР активізувалося релігійне життя мусульман України. Почалося будівництво мечетей, медресе. Створювалися релігійні та громадські організації, які мали на меті відродження Ісламу. Безперечно, що ключовим чинником у відродженні Ісламу в Україні був менталітет українського суспільства, яке демонструвало відкритість та толерантність до представників різних національностей та конфесій. Одним із найважливіших факторів розвитку Ісламу в сучасній Україні стало прийняття Ісламу чималою кількістю українців, що дало можливість по-новому подивитися на цю релігію та забезпечило нові вектори ісламського відродження в Україні.

Ігор Демур

ШІСТЬ МОДЕЛЕЙ ПОВЕДІНКИ, ЯКІ ЗАВАЖАЮТЬ БУТИ ЩАСЛИВИМИ

На думку психологів, ці шість моделей поведінки часто заважають людям жити щасливим життям.

Скарги. Постійне скиглення і нарікання випромінюють негативну енергію, що часто негативно позначається не тільки на власному самопочутті, а й на оточуючих. Хоча розмови про труднощі життя допомагають позбутися занепокоєння, можна непомітно для себе зануритися в них, і так само перейнятися жалем до себе, який вони викликають.

Завищені очікування. Грандіозні та амбітні ідеї можуть мотивувати, але також слід враховувати, що життя іноді буде власні плани. Завжди можливі невдачі та втрати, до чого потрібно вміти ставитися філософськи. В інакшому випадку невідповідність реальності мріям та уявленням може стати дуже болічним ударом і заважати бути щасливим.

Порівнювання себе з іншими. За нинішніх часів, коли велику роль відіграють соціальні мережі, майже не можна обійтися без того, щоб не порівнювати своє життя із життям інших людей. Але це порівняння несправедливе, тому що усі мають різний досвід, і ви можете ніколи не дізнатися, через що пройшла інша людина, щоб досягти того, що вона має зараз. Крім того, найчастіше чуже іде-

альне життя – це скоріше видимість, ніж реальність.

Нездатність жити тут і зараз. Не треба відмовлятися від звички планувати своє майбутнє, але світ мінливий, і тому такі плани не завжди збуваються. Якщо ви розумієте, що у вашому житті завжди важливе сьогоднішнє, то ви зробили великий крок на шляху досягнення щастя, наголошують психологи.

Звичка говорити про себе зневажливо. Багато людей є найжорсткішими критиками самих себе. У довгостроковій перспективі така модель поведінки може спричинити сильний стрес і зробити вас нещасними. Замість самокритики та самоїдства варто запитувати себе: «Що б я сказав собі, якби був моїм найкращим другом?».

Брак вдячності. Часто, оцінюючи своє життя, люди акцентують увагу на тому, чого ще не досягли або яких уроків не засвоїли. Тим часом для більшого задоволення життям потрібно частіше цінувати те, що ми вже маємо. Причому це можуть бути дуже маленькі речі або навіть звичайні для нас повсякденні ситуації, такі як пробудження у теплій постелі, наявність води у крані чи їжі у холодильнику. Чим частіше ви дякуєте долі за них, тим сильнішим буде відчуття благоденства.

ukrhealth.net

ЖИТТЯ У МАЛЕНЬКІЙ КВАРТИРІ МОЖЕ ПОГАНОВОПЛИВАТИ НА ЗДОРОВ'Я

«Якщо маленька квартира не дозволяє мати особистий простір, це сприяє виникненню хронічного стресу, який погано впливає на здоров'я», – повідомила в інтерв'ю невролог Єрстея Дейс.

Фахівець пояснила, чому у людей, які живуть у обмежених умовах малогабаритної квартири, може погіршуватися самопочуття та здоров'я. За словами Дейс, такі житла швидко захаращуються, тому що під час проживання в них люди обзаводяться дедалі більшою кількістю речей (особливо якщо сім'я збільшується). У результаті виникає проблема поганого повітря чи забруднення.

«У маленьких приміщеннях відсутня

наскрізна вентиляція, швидше поширюються різні інфекції. Через брак свіжого повітря в малогабаритних квартирах накопичується вуглекислий газ, стає задуршливо», – сказала невролог.

Дейс додала, що повітря поганої якості у житлі сприяє зниженню імунітету, погіршенню роботи дихальних органів, порушенню сну.

Крім того, обмежений простір може стати фактором постійного стресу, якщо він позбавляє людей можливості мати свій особистий простір, й примушує постійно перебувати серед інших людей. У таких умовах можуть страждати і дорослі люди, і діти. У них може виникати психоемоційні, поведінкові проблеми.

«Тим, хто мешкає в маленьких квартирах, слід частіше гуляти, підтримувати чистоту в домі, не захаращувати її меблями. Можна також спробувати розділити маленьке житло на особисті секції: наприклад, мамина кухня, дитячий куточок, татів диван. Тоді кожен розумітиме, що це його безпечний особистий простір», – поділилася своїми рекомендаціями експерт.

ukrhealth.net

ЧОМУ НЕ СЛІД ПИТИ КАВУ НА ПОРОЖНІЙ ШЛУНОК

Вживання кави на голодний шлунок – шкідлива здоров'я звичка, констатують лікарі.

Для більшості людей кави є невід'ємною частиною ранкової рутини, а для багатьох це те, що першим потрапляє в шлунок. Тим часом обсмажені речовини, які містяться в каві, стимулюють вироблення шлункової кислоти, і, таким чином, кави, що вживається на порожній шлунок, викликає ураження слизової оболонки й призводить до її розладу.

У результаті чашка кави, випита натще вранці, може стати причиною печії та печіння в шлунку.

Якщо ви не можете обійтися без ранкової чашки кави, то додайте в неї трохи молока і спочатку з'їжте щось на сніданок, наприклад порцію каші або мюслі.

Медик додала, що не варто вважати ранкову чашку кави чарівним засобом для пробудження. Вранці в організмі людини спостерігається підвищений рівень стресового гормону кортизол, що вивільняється під час пробудження. Кортизол природно дає тонізуючий ефект і стимулює обмін речовин. Велика порція кофеїну, отримана в цей час доби, може призвести до того, що гормонів стресу знадобиться більше часу, щоб повернутися до нормального рівня. У результаті людина довго почуватиметься дратівливою.

ukrhealth.net

СПОРТ

БІЙ-РЕВАНШ: УСИК ПЕРЕМІГ ДЖОШУА

У Джидді (Саудівська Аравія) український боксер із Криму Олександр Усик рішенням суддів переміг британця Ентоні Джошуа за результатами бою-реваншу. Він підтвердив свій титул чемпіона світу за версіями WBA, WBO, IBF і IBO. Рішення суддів за підсумками 12 раундів було на користь українця.

Після завершення поєдинку Олександр Усик подякував всім, хто за нього

молився. «Я присвячую цей поєдинок Україні, ЗСУ, всім, хто боронить мою країну», – сказав він.

У березні Усик залишив Україну, щоб готуватися до бою-реваншу з Джошуа. У вересні минулого року Усик подолав британця Ентоні Джошуа і став чемпіоном світу у важкій вазі за версіями WBA, WBO, IBF і IBO.

www.radiosvoboda.org

ЛІГА ЧЕМПІОНІВ-2022/23: РЕЗУЛЬТАТИ ЖЕРЕБКУВАННЯ ГРУПОВОГО ЕТАПУ

Група А	Група В	Група С	Група D
Аякс	Порту	Баварія	Айнтрахт
Ліверпуль	Атлетіко Мадрид	Барселона	Тоттенгем
Наполі	Баєр	Інтер	Спортінг
Рейнджерс	Брюгге	Вікторія Плзень	Марсель
Група Е	Група F	Група G	Група H
Мілан	Реал Мадрид	Манчестер Сіті	ПСЖ
Челсі	РБ Лейпциг	Севілья	Ювентус
РБ Зальцбург	Шахтар Донецьк	Боруссія Дортмунд	Бенфіка
Динамо Загреб	Селтік	Копенгаген	Маккабі Хайфа

